

ΑΝΕΠΙΚΑΡΑ

#2

Για την αναρχία και την κοινωνική απελευθέρωση

Περιοδικό Ανεπίκαιρα

Ποιοι; Γιατί; πώς;

Τα “Ανεπίκαιρα” αποτελούν προϊόν της προσπάθειας μιας ομάδας ανθρώπων που συναντήθηκαν πολιτικά στα πλαίσια του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Αγίας Παρασκευής - Χαλανδρίου και διατήρησαν πολιτικούς δεσμούς και μετά το κλείσιμό του. Η παρουσία στο στέκι και οι ζυμώσεις που πραγματοποιήθηκαν εκεί δημιούργησαν μια ελάχιστη συναίνεση γύρω από τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το κοινωνικό γίνεσθαι. Συνοπτικά λοιπόν, το παρόν έντυπο στέκεται όχι μόνο κριτικά αλλά κυρίως επιθετικά απέναντι στις υπάρχουσες κοινωνικές δομές. Δεν έχει ούτε καλοπροαίρετες ούτε συμβουλευτικές τάσεις για αυτήν την κατάσταση. Απεναντίας επιθυμεί τη ριζική επανανοηματοδότησή της μέσω της αυτόνομης και αδιαμεσολάβητης δράσης της κοινωνίας, δηλαδή όλων μας. Δεν αναζητά ούτε δέχεται χρήματα και άρα διατίθεται χωρίς αντίτιμο, χέρι με χέρι και πόρτα με πόρτα, κυρίως στους δήμους της Αγίας Παρασκευής και Χαλανδρίου, ακριβώς επειδή πιστεύουμε ότι οι ανάγκες, οι επιθυμίες, η θέληση, οι ιδέες και οι σκέψεις μας δεν μπορούν να κοστολογηθούν (άλλωστε ποιος θα τις αγοράζε;).

Περιεχόμενα

Editorial

04

Περιβάλλον και κέρδος

05

‘Η αλλιώς, πώς ο καπιταλισμός οδηγεί την περιβαλλοντική καταστροφή.

Μία πολύ βαρετή πόλη

09

Αγία Παρασκευή, μία διαφορετική ματιά. (plus κέραιες κινητής τηλ.)

Doping

15

“Το έχουμε στα κύτταρά μας και είναι το μεγαλύτερο δώρο. Είναι κρίμα να το αμφισβητούμε.” Φανή Χαλκιά (2004)

Σκάνδαλο (revised)

17

Δεν είναι σκάνδαλα είναι το φυσιολογικό (Όπως λέγαμε και πέρσι).

Επιθέσεις σε στέκια και καταλήψεις

19

Ανακοινώσεις από χώρους που δέχτηκαν επίθεση.

Η μαύρη πανούκλα

24

Εις τους αιώνας των αιώνων.

Για επικοινωνία:

anepikaira@yahoo.gr

(καθώς και αν θέλετε το επόμενο τεύχος σίτιι σας)

Editorial

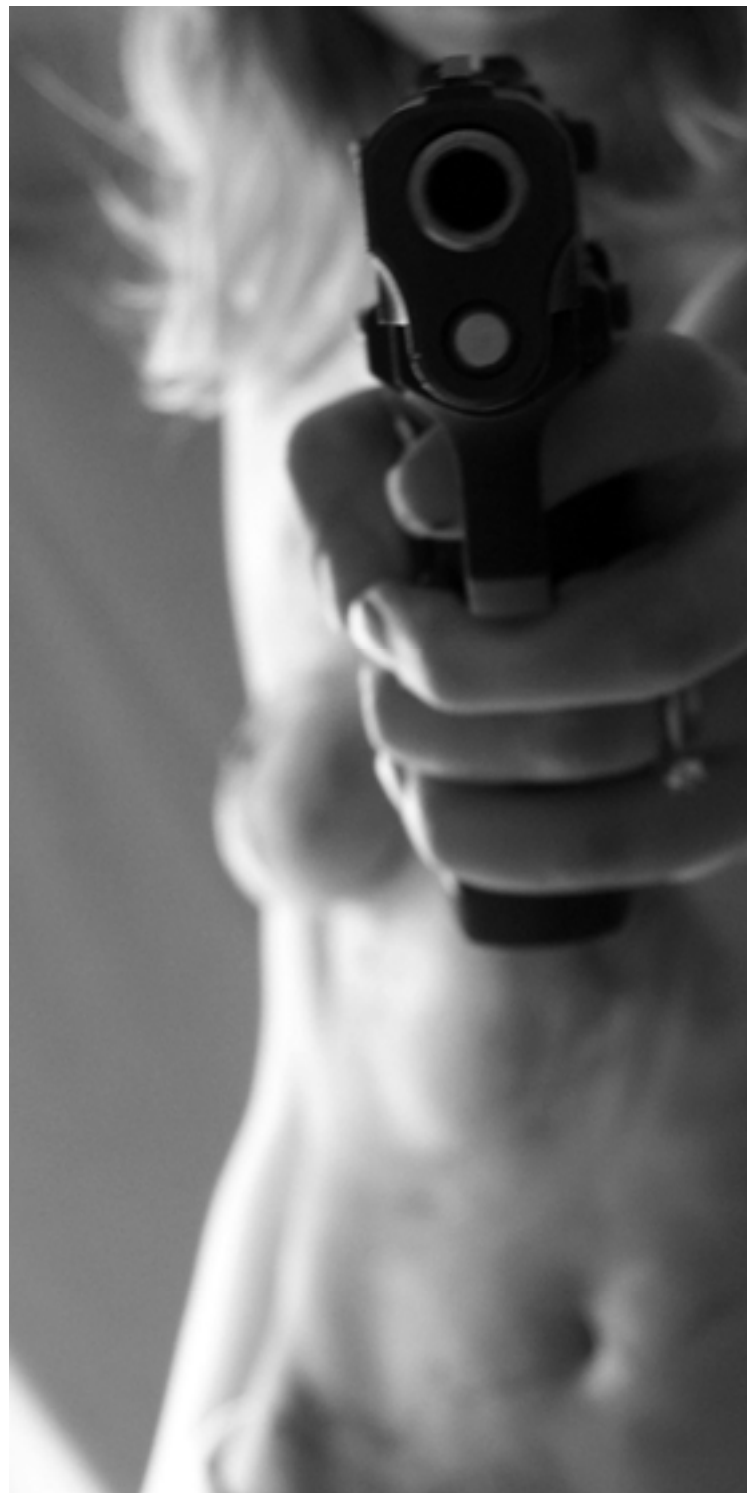
Στην Ελλάδα όλα πάνε ρολόι... Στο Πεκίνο το θαύμα της ολυμπιάδας του 2004 ξεφούσκωσε ως σαν το Zeppelin που μας είχαν φέρει για να μας φυλάει από τους κακούς τρομοκράτες που θα χτύπαγαν τη μικρή και αθώα τούτη χώρα. Από την άλλη λογικό μοιάζει το ότι πάτωσαν τα πρεζάκια μας αφού όσους δεν πιάσανε ντοπέ δύσκολα θα τα κατάφερναν χωρίς τα μαγικά μαντζούνια.

Ο καπιταλισμός έκτος από τα θαύματα που απαιτεί στο πεδίο του πρωταθλητισμού, δουλεύει εξίσου καλά σε όλους τους τομείς. Φροντίζει το περιβάλλον επενδύοντας σε αυτό, για την ακρίβεια επενδύει πολλά για να πάρει τα εκατονταπλάσια πίσω. Το κέρδος θα αποζημιώσει για όλα τα δεινά που προκαλεί η καταστροφή της επένδυσης αυτής. Το κέρδος είναι πάνω από όλα, είναι πάνω και από εσένα, εσένα που όλοι σου λένε να κλείσεις το φως και τη βρύση γιατί η ευθύνη είναι δική σου.

Από την άλλη κάθε μέρα έχουμε και ένα νέο σκάνδαλο, υπουργοί κατηγορούνται, χρήματα πάνε και έρχονται, σπίτια και οικόπεδα βγαίνουν στην επιφάνεια και τα αρπάζει η καλή μας εκκλησία, γιατί; για να τα προστατέψει από τους Τούρκους; για να τα αγιάσει; δεν ξέρουμε, πάντως θέλουμε και εμείς κάτι, έτσι γιατί είναι και η εποχή για να βάλουμε κανένα κρεμμυδάκι ή καμία μάπα. Όλα αυτά βέβαια είναι ασήμαντα και απλά μία δύσκολη κατάσταση για το πολιτικό σύστημα, σου λέω... σκιάχτηκαν.

Στην Αγία Παρασκευή τα πάντα κινούνται στους γνωστούς ρυθμούς, ακροδεξιά τοπική φυλλάδα (γνωστού αντιδραστικού απολιθώματος) θεωρεί απαράδεκτο να υπερασπίζεται κανείς τους ομοφυλόφιλους και με έναν οχετό επιτίθεται σε “κίναιδους και λεσβίες”. Βρε, τι γίνεται στη Γειτονιά μας.

Από την άλλη στην οδό Κολοκοτρώνη 12 και Αυξεντίου η συνέλευση κατοίκων καλεί σε αγώνα για να φύγουν οι κεραίες κινητής τηλεφωνίας από τις γειτονιές. Δεν είναι δυνατόν επειδή τα καθάρματα παίρνουν 1.500 και 2.000 ευρώ τον μήνα από τις εταιρίες να τους αφήνουμε να μας ποτίζουν καρκίνο. Είναι δολοφόνοι, όπου τους δείτε φτύστε τους. Να ξεσηκωθούμε και να τις κατεβάσουμε με τα χεράκια μας, όπως έχουν κάνει τόσοι άλλοι σε γειτονιές της Αττικής.

Περιβάλλον και κέρδος

Ή αλλιώς, πώς ο καπιταλισμός οδηγεί την περιβαλλοντική καταστροφή.

Η περιβαλλοντική καταστροφή που διογκώνεται στις μέρες μας, προκαλώντας τις δυσοίωνες προβλέψεις των επιστημόνων σχετικά με το μέλλον του πλανήτη μας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την καπιταλιστική μορφή οργάνωσης της κοινωνίας όπως αυτή έχει δομηθεί ντους τελευταίους τρεις αιώνες. Βέβαια ο άνθρωπος ανέκαθεν διατηρούσε μια λίγο-πολύ ανταγωνιστική σχέση με τη φύση. Επιθυμούσε να παρεμβαίνει πάνω σε αυτήν και να τη μεταβάλλει ανάλογα με τις ανάγκες του. Αυτές οι απόπειρες κατέληγαν σε μια τροποποίηση σημαντική του φυσικού περιβάλλοντος η οποία όμως γνώριζε κάποια όρια, όχι γιατί οι προκαπιταλιστικοί μηχανισμοί διαπνέονταν από αγνά κίνητρα απέναντι στη φύση αλλά γιατί ποτέ δεν την αντιμετώπισαν ως μια πηγή υπέρμετρου κέρδους ή ως αποθήκη σκουπιδιών. Η γεωργία ποτέ δεν έλαβε ανεξέλεγκτες διαστάσεις και τα κάθε είδους έργα δεν αλλοίωναν σημαντικά το φυσικό τοπίο. Ο προκαπιταλιστικός άνθρωπος, όσο ισχυρές και αν ήταν οι εξαρτήσεις του, όσο μειωμένες και αν ήταν οι ελευθερίες του, ζούσε σε μια σχετική αρμονία με τη φύση.

Η εκβιομηχάνιση, η οποία εμφανίσθηκε τον 18ο αιώνα όταν η οικονομία της αγοράς και η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής είχαν είδη αρχίσει να παγιώνονται στον ανεπτυγμένο κόσμο, έδωσε τεράστια περιθώρια παρέμβασης στη φύση στον καπιταλισμό. Στην ουσία γέννησε το σημερινό παραγωγικό και καταναλωτικό μοντέλο λειτουργίας της κοινωνίας. Θα ήταν λάθος βέβαια να κατηγορηθεί η μηχανή για την σημερινή κατάντια. Η κάθε κοινωνία δημιουργεί την τεχνολογία που της ταιριάζει, συνεπώς ο καπιταλισμός είχε ανάγκη από κείνα τα τεχνολογικά –μηχανικά μέσα που θα του επέτρεπαν να θέσει σε εφαρμογή τους στόχους του και να σηματοδοτήσει τις κυρίαρχες έννοιες που διέπουν την ύπαρξή του.

Πώς όμως ο καπιταλισμός οδηγεί στην περιβαλλοντική καταστροφή; Όπως ακριβώς αλλοτριώνει τη σχέση του ανθρώπου με την εργασία, την πολιτική ή την κοινωνία το ίδιο κάνει και με τη φύση. Και αυτό γιατί η σχέση μας πλέον με τη φύση καθορίζεται από διάφορους παράγοντες οι οποίοι δεν αφήνουν χώρο για μία μη ωφελιμιστική, έξω από την καπιταλιστική λογική, προσέγγιση.

Ο πρώτος παράγοντας που μπορούμε να διακρίνουμε είναι το φαντασιακό της απεριόριστης ανάπτυξης που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την εμπορευματοποίηση όλων των σφαιρών της ανθρώπινης δραστηριότητας και τη συνακόλουθη αναγόρευση του κέρδους ως υπέρτατη αξία αλλά και κίνητρο των ανθρώπινων πράξεων. Και όταν μιλάμε για ανάπτυξη δεν εννοούμε βέβαια τη βελτίωση της ποιότητας

ζωής των ανθρώπων, η οποία αντίθετα ολοένα υποβαθμίζεται, αλλά τη διογκούμενη παραγωγή ψευδοπροϊόντων και άχρηστων υπηρεσιών, των οποίων το μοναδικό πλεονέκτημα είναι ότι αποφέρουν κέρδος στους παραγωγούς τους.

Η ανάπτυξη αυτή λοιπόν οφείλει να είναι συνεχής, να μη συναντά πουθενά εμπόδια και φραγμούς. Αντιμετωπίζει τη φύση ως ένα πλουτοπαραγωγικό πόρο που της επιτρέπει να παράγει ασταμάτητα καταναλωτικά αγαθά και υπηρεσίες, αδιαφορώντας για την εξάντληση των φυσικών αποθεμάτων. Οι αποδασώσεις και η τεράστια σπατάλη νερού σε ξενοδοχειακές μονάδες εγκατεστημένες σε άνυδρες περιοχές είναι μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Ας φανταστούμε μόνο πόσα δέντρα πρέπει να κοπούν ώστε να εξοπλιστεί σε έπιπλα ένα IKEA. Και ας συνειδητοποιήσουμε ότι αυτά τα έπιπλα δεν έχουνε καμία σχέση με τις αληθινές ανάγκες των ανθρώπων αλλά αποτελούν gadgets, δημιουργήματα μιας μόδας η οποία γρήγορα θα ξεπεραστεί και θα αντικατασταθεί ώστε το IKEA να αυξάνει τις πωλήσεις, άρα να «αναπύσεται» συνεχώς. Η μεγιστοποίηση του κέρδους και αντιστοίχως η ελαχιστοποίηση του κόστους (οι όροι κέρδος και κόστος χρησιμοποιούνται με την αυστηρή χρηματική πυχή τους) αποτελούν τα μοναδικά κριτήρια λειτουργίας του καπιταλιστικού μοντέλου ανάπτυξης. Έτσι καμία περιβαλλοντική ανησυχία δεν είναι ικανή να αναστείλει την λειτουργία αυτού του μηχανισμού. Αν καταστρέφοντας τη φύση, κερδίζεις περισσότερα χρήματα, θα συνεχίσεις να το κάνεις για πάντα. Δεν είναι τυχαίο ότι ο καπιταλισμός ενδιαφέρεται για τη φύση μόνο όταν η υποβάθμισή της έχει οικονομικό αντίκτυπο. Οι ακτές που μολύνονται από μια πετρελαιοκηλίδα δύσκολα μπορούν να φιλοξενήσουν τουρίστες και άρα να αποτελέσουν κερδοφόρα παράγοντα για την οικονομική ζωή μιας περιοχής. Έτσι ένας ολόκληρος μηχανισμός θα κινηθεί για να τη σώσει επιμένοντας στη ζημιά που αυτή η καταστροφή θα επιφέρει στην οικονομία.

Αντιθέτως ανάλογες ή και χειρότερες καταστροφές σε περιοχές

αναξιοποίητες οικονομικά ελάχιστο θόρυβο προκαλούν. Κι αυτό γιατί στην πρώτη περίπτωση η περιβαλλοντική καταστροφή έχει κόστος, μειώνει την κερδοφορία των επιχειρήσεων, άρα την δυνατότητα απεριόριστης ανάπτυξής τους. Στη δεύτερη όμως περίπτωση οι επιχειρήσεις, ιδιωτικές ή και κρατικές, όχι μόνο θα αδιαφορήσουν, αλλά πιθανότατα θα αδράξουν την ευκαιρία ώστε να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους. Ας αναλογιστούμε μόνο πόσες καμένες πλαγιές χτίστηκαν τα τελευταία 30 χρόνια στην Ελλάδα, ή και πόσα παράνομα λατομεία καταβροχθίζουν καθημερινά τα βουνά για την παραγωγή μαρμάρου.

Είναι αλήθεια ότι το ιδεολόγημα της ισχυρής Ελλάδας και της οικονομικής της ευμάρειας στηρίχτηκε σε μια άνευ προηγουμένου “ανάπτυξη” της ελληνικής υπαίθρου. Τα βουνά, τα χιόνια, οι πλαγιές έγιναν αντικείμενο οικονομικής εκμετάλλευσης χωρίς κανείς να ενδιαφέρεται για τις επιπτώσεις που θα προκαλούσε μια ανεξέλεγκτη ροή τουριστών σε αυτά. Έτσι χτίστηκαν χιονοδρομικά κέντρα και καζίνο που αποσκοπούσαν στην άντληση κέρδους εκμεταλλευόμενα, εκτός από τον ενθουσιασμό του νεοέλληνα για το lifestyle του σκι και του τζόγου, και τη φυσική ομορφιά συγκροτώντας ένα κατάλληλο πλαίσιο γκλαμουράτης επανασύνδεσης με

τη φύση (για να μη μιλήσουμε για τον πρόσφατο, εγκληματικό, «εθνικό» στόχο της δημιουργίας γηπέδων γκολφ). Τα κυκλαδίτικα νησιά γέμισαν από βίλες νεόπλουτων και υπερπολυτελή ξενοδοχεία που περιφράσσουν παραλίες για να χαρίσουν στους πελάτες τους στιγμές αποκλειστικής απόλαυσης της αμμουδιάς και του ήλιου. Οι τοπικοί παράγοντες χαίρονται για την αδιάκοπη εισροή χρήματος τα οποία καρπούνται κυρίως οι ίδιοι στην περιοχή τους. Κανείς όμως δεν μιλά για τον αντίκτυπο αυτών των δραστηριοτήτων στο περιβάλλον: Το νερό που χρειάζεται για να γεμίσουν οι πισίνες όταν τα νησιά μαστιζονται από λειψυδρία είναι ένα, η ενέργεια για την υποστήριξη όλων αυτών των δραστηριοτήτων είναι ένα δεύτερο, η παραγωγή σκουπιδιών και η αποθήκευσή τους σε παράνομες χωματερές που

αφθονούν στην ηπειρωτική και νησιωτική χώρα είναι ένα τρίτο και το γαϊτανάκι δεν έχει τελειωμό.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού το οποίο οδηγεί στην περιβαλλοντική καταστροφή είναι η έμφυτη τάση του προς τον έλεγχο και την κυριάρχηση πάνω σε όλο τον περιβάλλοντα χώρο, ανθρώπινο ή μη. Ο καπιταλισμός δεν είναι ένα απλό οικονομικό σύστημα. Είναι μάλλον μια μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που επιδιώκει να ελέγξει τα πάντα. Όπως καθορίζει τι θα συμβεί στην εκπαίδευση, υγεία, στους χώρους εργασίας έτσι καθορίζει ή επιδιώκει να καθορίσει το περιβάλλον. Ο ρόλος του κράτους σε αυτό το σημείο είναι εξόχως σημαντικός. Με την επέμβασή του ή την ανοχή του στηρίζει όλες τις καταστροφές που υφίσταται το περιβάλλον. Μέσω των υπηρεσιών του νομιμοποιεί αυθαίρετα σπίτια, που για να χτιστούν καταπατήθηκαν δάση. Δίνει άδειες λειτουργίας σε ξενοδοχειακές μονάδες που σφετερίστηκαν εκτάσεις και μολύνουν καθημερινά το περίγυρό τους. Κλείνει το μάτι στις βιομηχανίες που συστηματικά ρυπαίνουν ή στην καλύτερη περίπτωση επιβάλλει αστεία πρόστιμα τα οποία ωχριούν μπροστά στα υπερκέρδη των εργοστασιαρχών. Επιτρέπει στα βαριά οχήματα των βιομηχανιών και του στρατού να χρησιμοποιούν φθηνά αλλά πιο ρυπογόνα καύσιμα. Είναι φυσικά μάταιο να ελπίζει κανείς ότι

μια άλλη κυβέρνηση θα βελτώνε την κατάσταση. Και αυτό γιατί καμιά κυβέρνηση δεν θα ήταν διατεθειμένη να θυσιάσει την οικονομική αποδοτικότητα εν ονόματι της προστασίας του περιβάλλοντος. Όλες οι παραπάνω δραστηριότητες αποφέρουν κέρδος. Και η λειτουργία του κράτους είναι να διασφαλίσει αυτό το κέρδος, να υπερασπιστεί την απρόσκοπτη οικονομική ζωή.

Παράλληλα όμως πρέπει και να δείξει ότι φροντίζει για το κοινό καλό. Εγγυάται ότι διαθέτει εκείνους τους μηχανισμούς που θα αποτρέψουν τις παρεκτροπές. Οι πολίτες δεν χρειάζεται να ανησυχούν διότι εκείνο θα αναλάβει να τους προστατέψει 'Ετσι θα επιβάλει στις βιομηχανίες να τοποθετήσουν φίλτρα (αλλά και αυτό μπορεί να 'κανονιστεί') αλλά δεν θα τις υποχρεώσει να μειώσουν την παραγωγικότητα άρα και την εκπομπή ρύπων. Η διαμεσολάβησή του λαμβάνει χώρα σε ένα καθαρά ιδεολογικό πεδίο, αποσκοπεί στο να πείσει την κοινωνία ότι λειτουργεί προς όφελός της και αποκρύπτει την αλήθεια. Το σύγχρονο κράτος είναι στην υπηρεσία του καπιταλισμού και δεν πρόκειται να κάνει τίποτα αντίθετο προς αυτό.

Στο πλαίσιο λοιπόν αυτό η φύση χάνει την αυτονομία της και τα ιδιαίτερα χαρίσματά της και αντιμετωπίζεται ως ένα ακόμη πεδίο δράσης του καπιταλισμού ο οποίος δεν αναγνωρίζει καμιά υπέρτερη αρχή από τον εαυτό του. Η φύση του ανήκει όπως του ανήκουν και όλες οι σφαίρες της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν πρόκειται για μια απλή υπερβολή ενός κατά τα άλλα μετριοπαθούς συστήματος αλλά για μια θεμελιώδη αρχή η οποία διασφαλίζει την λειτουργία του και η οποία εμφανίζεται ως απόλυτα ορθολογική. Το ότι η επιθυμία κυριάρχησής της φύσης οδηγεί σε αδιέξοδα είναι μεν προφανές αλλά καθόλου ομολογημένο. Έτσι συνεχίζουμε να κλείνουμε τα μάτια αποδίδοντας την σημερινή κρίση σε δευτερεύουσες αιτίες και δεν θέλουμε να παραδεχτούμε ότι ο μοναδικός υπεύθυνος είναι ο τρόπος ζωής μας. Αυτόν όμως τον τρόπο ζωής δεν τον έχουμε διαλέξει εμείς. Μας έχει επιβληθεί γιατί είναι ο μόνος συμβατός με την απρόσκοπτη λειτουργία του συστήματος. Για να τον αλλάξουμε πρέπει πρώτα να καταστρέψουμε αυτό.

Περιβάλλον και ατομική ευθύνη

Πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό για το 'τι μπορεί να κάνει ο καθένας μας για το περιβάλλον'. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ενδιαφέρον για την περιβαλλοντική κρίση έχει γίνει ένας πολλά υποσχόμενος κλάδος του μάρκετινγκ και μια κερδοφόρα βιομηχανία

Ανεπίκαιρες συμβουλές...

ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΙΣ ΣΚΟΥΠΕΣ ΣΑΣ

Μπορείτε να ανανεώσετε τις μεταχειρισμένες σκούπες και τις τρίχινες δούρτσες, τοποθετώντας τις πάνω από μία λεκάνη με βραστό νερό. Ο ατμός θα φουσκώσει τις τρίχες σαν να ήταν καινούργιες.

φοροαπαλλαγών. Τηλεοπτικοί σταθμοί, τράπεζες, πετρελαϊκές εταιρίες και πολυεθνικές κάθε είδους καλούν τους πολίτες να ευαισθητοποιηθούν για την περιβαλλοντική κρίση και προτείνουν '10 απλά βήματα' που αν όλοι μας ακολουθήσουμε θα σώσουμε τη γη. Αν λοιπόν χρησιμοποιούμε λάμπες εξοικονόμησης ενέργειας, κλείνουμε το καπάκι της κατσαρόλας και ανακυκλώνουμε, το πρόβλημα λύθηκε. Εν ολίγοις, η προστασία του περιβάλλοντος, μας λένε οι 'πράσινοι' καπιταλιστές, είναι θέμα αλλαγής ατομικών συμπεριφορών. Πρόκειται φυσικά για ψέμα, με κάποιες δόσεις (παραποιημένης) αλήθειας.

Ατομική ευθύνη φυσικά υπάρχει, στο βαθμό που οι ατομικές συμπεριφορές ευθυγραμμίζονται με το κυρίαρχο παράδειγμα ή δεν προσπαθούν να το ανατρέψουν. Και υπό αυτή την έννοια, κανένας μας δεν είναι άμοιρος ευθυνών. Αν η καπιταλιστική οικονομία δηλητηριάζει τον πλανήτη με χιλιάδες άχρηστα προϊόντα και υπηρεσίες, το κάνει επειδή κάποιος τα καταναλώνει, επειδή κάποιος τους δίνει μια θέση στη ζωή. Η απόκτηση της αέναης, άχρηστης καινοτομίας αποτελεί κινητήρια δύναμη της αγοράς. Κατ'επέκταση, κράτη, κυβερνήσεις και εταιρίες που δολοφονούν συστηματικά τον πλανήτη υπάρχουν επειδή η κοινωνία αν δεν τα επικροτεί, τουλάχιστον τα ανέχεται. Για λόγους συμφέροντος ή λόγω της γενικότερης αποχαύνωσης, αδιάφορο.

Η αποδοχή του ιδεολογήματος της 'ανάπτυξης', δηλαδή της κυριαρχίας πάνω στη φύση και της διαρκούς συσσώρευσης αγαθών, κάνει την κοινωνία συνένοχη στο έγκλημα. Αφού 'ανάπτυξη' θεωρούμε το να έχουμε πάντα καινούριο κινητό, αμάξι, κλπ, αυτοκινητόδρομο, καζίνο και χιονοδρομικό στο δάσος, ξενοδοχείο με πισίνα στην παραλία και το ντουλάπι γεμάτο φανταχτερές συσκευασίες τότε ας μην κάνουμε τους έκπληκτους κάθε φορά που ακούμε τα μαύρα μαντάτα για το μέλλον του πλανήτη. Δεν υπάρχει μεταφυσική, ούτε φταίει για όλα η κακιά Αμερική που δεν υπογράφει τη συνθήκη του Κιότο. Η καταστροφή συντελείται και από εμάς.

Τα δομικά στοιχεία του σύγχρονου καπιταλισμού της κατανάλωσης είναι ο ατομισμός και η αδιαφορία για τα κοινά. Χαμένοι στους ατομισμούς τους, οι άνθρωποι αδιαφορούν για την καταστροφή που προκαλούν όσο αυτή δεν φτάνει ακριβώς έξω από την δική τους πόρτα. Όσο τα απόβλητα της καταναλωτικής ευδαιμονίας θάβονται κάπου μακριά, δεν υπάρχουν. Όσο δεν έχει κάψει το δικό μας χωριό, η φωτιά είναι εικόνα στις ειδήσεις. Ακόμα χειρότερα: είναι δουλειά άλλων. Η μυωπική αυτή στάση, προσηλωμένη στην ιδέα του κράτους-σωτήρα, ρυθμιστή-των-πάντων, αφενός αγνοεί το γεγονός

ότι το κράτος είναι ο διαχειριστής των συμφερόντων των αφεντικών, και αφετέρου επισφραγίζει την απουσία του ατόμου από την ίδια του τη ζωή, ανοίγοντας με μαθηματική ακρίβεια το δρόμο προς την καταστροφή.

Είναι λοιπόν απαραίτητη η συνειδητοποίηση του ατομικού μεριδίου ευθύνης που ο καθένας μας φέρει για την προστασία του περιβάλλοντος. Και το μερίδιο αυτό σχετίζεται και με τον τρόπο που ζούμε, που καταναλώνουμε.

Όμως προσοχή! Αυτό από μόνο του όχι μόνο δεν είναι αρκετό, αλλά ξεκομμένο από την αναγκαιότητα της ανατροπής του καπιταλισμού, αποτελεί κουβέντα και άλλοθι των αφεντικών. Για την εξουσία είναι βολικό και ανώδυνο να προτάσσει αποκλειστικά την ατομική ευθύνη, αποκρύπτοντας έτσι το γεγονός ότι ο καπιταλισμός, ως σύστημα οργανωμένο με βάση αποκλειστικά το κέρδος, καταστρέφει αναπόφευκτα τη φύση την οποία θεωρεί -όπως και τους ανθρώπους- παραγωγικό πόρο. Στη γλώσσα των οικονομολόγων ο όρος εξωτερικό κόστος αναφέρεται στα κόστη που έχει η λειτουργία μίας επιχείρησης, τα οποία όμως δεν βαρύνουν την ίδια, αλλά τρίτους. Ένα τέτοιο κόστος είναι και η καταστροφή του περιβάλλοντος, και βαρύνει την κοινωνία ολόκληρη. Με τρόπο κυνικό το κεφάλαιο μετακυλύει το κόστος σε εμάς, καταστρέφοντας τη φύση, αντί να το επωμιστεί το ίδιο, τοποθετώντας π.χ. προστατευτικά φίλτρα τα οποία είναι ακριβά και επομένως 'αντί-παραγωγικά'. Η προστασία της φύσης δεν ευνοεί την 'ανταγωνιστικότητα'.

Είναι βολικό και ανώδυνο για την εξουσία και τους κάθε λογής απολογητές της να από-πολιτικοποιούν το περιβαλλοντικό ζήτημα και να μιλάνε τη γλώσσα μιας πολιτικά ουδέτερης οικολογίας. Δηλαδή να το παρουσιάζουν ξεκομμένο από τον τρόπο οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας και ενίοτε να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή σε οικολογικές και Μη Κυβερνητικές οργανώσεις (τύπου Greenpeace) που το αντιμετωπίζουν με επιμέρους καμπάνιες και δράσεις, αποφεύγοντας (σκοπίμως ή μη δεν έχει σημασία) να ασκήσουν μια συνολικότερη κριτική ως προς τα συστημικά αίτια της περιβαλλοντικής καταστροφής. Αδυνατώντας, εν τέλει, να ανατρέψουν την κούρσα προς την καταστροφή.

Γιατί όσο η οικονομία δεν οργανώνεται γύρω από τις ανάγκες των ανθρώπων κοινωνιών, αλλά με βάση το κέρδος των αφεντικών, η φύση θα αποτελεί προϊόν εκμετάλλευσης, όπως ακριβώς και οι άνθρωποι.

Μία πολύ βαρετή πόλη

Αγία Παρασκευή, μία διαφορετική ματιά.

Η Αγία Παρασκευή είναι μια βαρετή πόλη. Μια αφόρητη ομοιομορφία κυριαρχεί παντού. Ένας γενικότερος κομφορμισμός χαρακτηρίζει στάσεις και συμπεριφορές, ζωγραφίζεται ακόμη και στις εκφράσεις των προσώπων. Με δυσκολία μπορεί να εντοπίσει κανείς κάποιο ίχνος πρωτοτυπίας ή αυθεντικότητας. Άλλωστε η πόλη είναι έτσι δομημένη ώστε σε καλεί να εκτελέσεις προκαθορισμένες κινήσεις. Περπατάς τους δρόμους της για να ψωνίσεις, να χαζέψεις βιτρίνες, να συναντήσεις τους φίλους σου σε μια γκλαμουράτη καφετέρια. Η μέρα σου είναι κανονισμένη εκ των προτέρων για τον απλό λόγο ότι σε μια τέτοια μονοδιάστατη πόλη δεν θα μπορούσε ποτέ να ήταν διαφορετική.

Το εμπόρευμα είναι το στοιχείο εκείνο που γεννά αυτόν τον πανταχού παρόντα κομφορμισμό. Ας μη γελιόμαστε. Ολόκληρη η πόλη μας έχει δομηθεί και νοηματοδοτηθεί γύρω από αυτή την αξία. Η διαπίστωση αυτή μπορεί να ακούγεται συνηθισμένη αλλά αν το ξανασκεφτούμε προκαλεί ανατριχίλα. Όλες ή σχεδόν όλες μας οι δραστηριότητες σε αυτό το χώρο είναι συνυφασμένες με το εμπόρευμα. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στις αγορές που είναι απαραίτητες για την επιβίωσή μας. Αλλά στο ότι ο ελεύθερος μας χρόνος σπαταλιέται σε διαδρομές κατανάλωσης στους εμπορικούς δρόμους οι οποίοι προσφέρονται εντέχνως ως η μόνη επιλογή για να περάσεις την ώρα σου βολτάροντας στην πόλη, ενώ συνάμα αποτελούν και το κοινωνικό κέντρο της. Πρόκειται λοιπόν για μια πόλη φτιαγμένη όχι για να ζεις αλλά για να καταναλώνεις.

Πριν από 20 χρόνια, όταν κάποιοι από εμάς ήταν έφηβοι, η Αγία Παρασκευή θύμιζε ένα μεγάλο χωριό. Τα περισσότερα σπίτια ήταν μονοκατοικίες, η έννοια της γειτονιάς ήταν αρκετά ισχυρή. Το παιχνίδι γινόταν κυρίως σε αλάνες, ελεύθερα οικόπεδα που τα παιδιά αξιοποιούσαν σύμφωνα με τη θέλησή τους. Τα καταστήματα ήταν λιγοστά, συνήθως μικρομάγαζα ή οικογενειακές επιχειρήσεις.

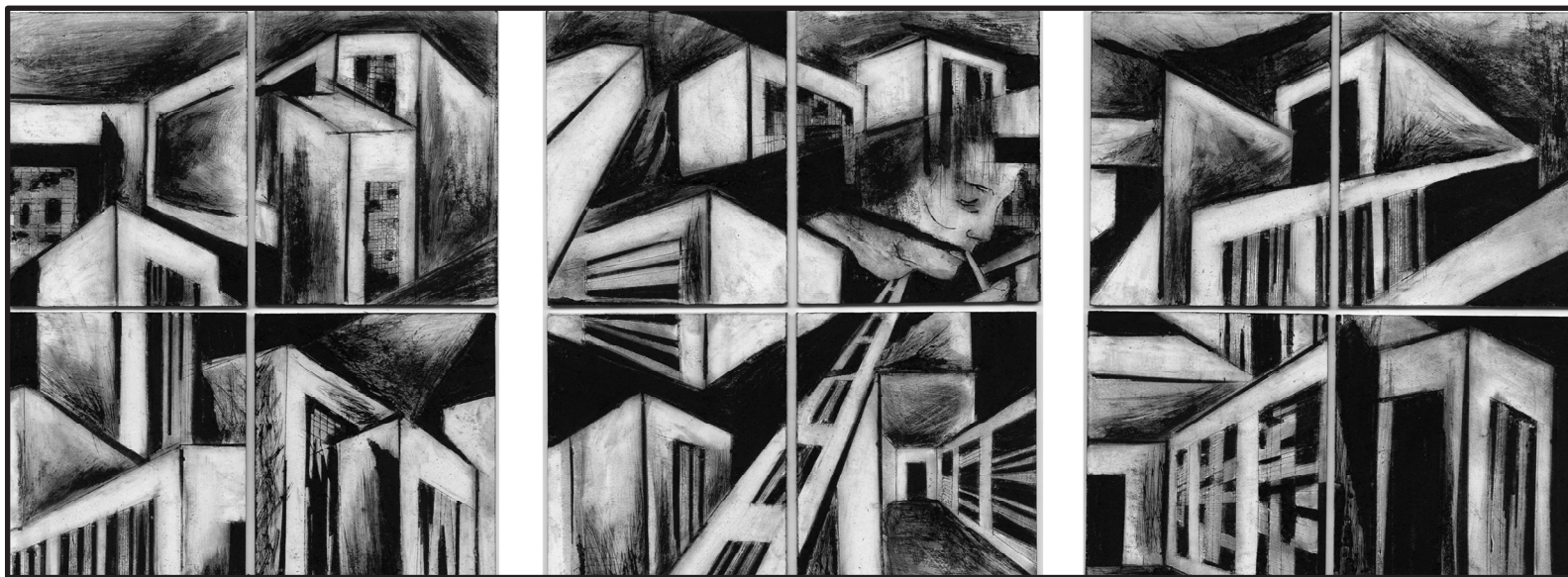
Η Αθήνα όμως είχε ανάγκη συνεχούς επέκτασης. Από τα τέλη της δεκαετίας του 80 παρατηρείται μια συνεχής προώθηση του πληθυσμού της πρωτεύουσας προς τα βόρεια και τα ανατολικά προάστια. Αυτή η προώθηση επιφέρει μια αναπόφευκτη έκρηξη της δόμησης που συνεχίζεται και σήμερα. Οι μονοκατοικίες γκρεμίζονται για να δώσουν τη θέση τους σε πολυκατοικίες. Τα οικόπεδα που χρησίμευαν ως αλάνες οικοδομούνται και αυτά με αποτέλεσμα το παιχνίδι να φεύγει σιγά σιγά από τη σφαίρα

του δημοσίου χώρου και να εγκλωβίζεται σε ιδιωτικά πλαίσια. Παράλληλα, καταστήματα κάθε είδους, τράπεζες και εστιατόρια φυτρώνουν σαν μανιτάρια. Η πόλη μας αναπύσσεται.

Ο όρος δεν είναι καθόλου αθώος. Στη σύγχρονη καπιταλιστική πραγματικότητα ανάπτυξη δε σημαίνει τίποτα άλλο παρά μετατροπή της πόλης σε χώρο συγκεντρωμένου εμπορεύματος προς κατανάλωση. Κάθε άλλο χαρακτηριστικό υποχωρεί και χάνεται. Όταν μιλάμε για εμπόρευμα δεν εννοούμε βέβαια μόνο τα προϊόντα (ρούχα, αξεσουάρ...) που αφθονούν στα καταστήματα της πόλης μας. Αντιθέτως, το εμπόρευμα καταβροχθίζει τον ελεύθερο χρόνο μας επιβάλλοντάς μας να συναντηθούμε σε πολυτελείς καφετέριες, πληρώνοντας πολλά χρήματα ή να διασκεδάσουμε με το αζημίωτο σε internet cafe, να φάμε άθλιο φαγητό σε ακριβά εστιατόρια κ.ο.κ. Έχουμε έτσι την ψευδαίσθηση ότι ξεδίνουμε, ότι παίρνουμε την εκδίκησή μας από τις καταναγκαστικές ώρες σε εργασία ή σχολείο. Στην πραγματικότητα όμως χάνουμε τη δυνατότητα ουσιαστικής αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου. Χάνουμε τη δυνατότητα για επικοινωνία για ελεύθερη βούληση, για αυτενέργεια. Η πόλη μας θα μπορούσε να ήταν μια πόλη στους πρόποδες του βουνού, ένα πέραςμα για όσους επιθυμούν να επαναπροσεγγίσουν τη φύση, με αυθορμητισμό και φαντασία. Ένα πεδίο εκδίπλωσης

της ανθρώπινης δημιουργικότητας έξω από εξαρτήσεις και περιορισμούς. Αντί για όλα αυτά είναι η πόλη του εμπορίου, της Αγίου Ιωάννου, της «χλιδής» όπου χτίζεται η παθογένεια και η νεύρωση του σύγχρονου νεοέλληνα. Είναι η πόλη της οποίας ο δημόσιος χώρος γίνεται πεδίο εκδήλωσης του πιο αρρωστημένου ατομισμού, αυτού που αδιαφορεί παντελώς για τα κοινά. Είναι μια πόλη parking όπου ο κάθε κομπλεξικός επιδεικνύει το νέο του αυτοκίνητο παρκάροντάς το πάνω στις στροφές των λεωφορείων, προέκταση ενός ανάπηρου εγώ, ανίκανου να σκεφτεί έξω από τον μικρόκοσμό του. Είναι μια γυαλιστερή βιτρίνα κάλεσμα σε μια ατελείωτη κατανάλωση που σε αφήνει πάντα ανικανοποίητο.

Πρέπει ωστόσο να σημειώσουμε ότι αυτή η εικόνα δεν ήρθε ως αποτέλεσμα μιας κοινωνικής ανάγκης για εύκολη πρόσβαση στα εμπορεύματα. Αποτελεί αντιθέτως πρωταρχική μέριμνα της δημοτικής αρχής της πόλης μας και βασικό τμήμα στο σχεδιασμό της. Ο δήμος έχει συνειδητά στραφεί προς μια πολιτική ανάπτυξης της πόλης η οποία ταυτίζεται, όπως άλλωστε και κάθε καπιταλιστική πρακτική, με την ασταμάτητη αύξηση της κερδοφορίας, με τη μετατροπή της πόλης σε καταναλωτικό παράδεισο, με την εμπορευματοποίηση κάθε κοινωνικής δραστηριότητας. Για το δήμο, ανάπτυξη σημαίνει αύξηση του επιχειρείν. Έτσι αδειοδοτεί κάθε κατάσταση που θέλει να λειτουργήσει στην πόλη και

εισπράττει φόρους. Σε αυτό το πλαίσιο δεν πρέπει να νιώθουμε έκπληξη που ένας από τους τελευταίους ελεύθερους χώρους, το κτήμα Σιστοβάρη, έγινε εστιατόριο και όχι πάρκο. Φαίνεται ότι για ορισμένους αυτό που έλειπε από την πόλη μας ήταν ένα μέρος για να επιδεικνύουν τις Φεράρι τους.

Η ανάπτυξη αυτή είναι υπεύθυνη για το σημερινό χάλι. Ελάχιστο πράσινο, κανένα πάρκο, κυκλοφοριακό κομπούζιο, θόρυβος, καυσαέριο. Αν ένας γονιός π.χ. θέλει να κάνει βόλτα σε έναν ασφαλή –από αυτοκίνητα– πράσινο χώρο θα πρέπει να μετακινηθεί μέχρι το Χολαργό. Ή να στραφεί στους παιδότοπους, αποστειρωμένους χώρους που προσφέρουν (με το αζημίωτο) ώρες ανεμελιάς στους μικρούς. Ακόμη και το παιδικό παιχνίδι κατάντησε επιχειρηματικό προϊόν, μια υπηρεσία που παρέχεται από κερδοσκοπικούς μηχανισμούς. Το παιχνίδι κάτω από ένα

προκαθορισμένο πλαίσιο, επιτηρούμενο από έναν άγρυπνο ενήλικα, μεταλλάσσεται από μια φυσική δραστηριότητα σε ένα προϊόν. Υφίσταται όμως και μια άλλη ουσιαστική μετάλλαξη. Παύει να αποτελεί το πεδίο εκδήλωσης της αυτενέργειας του παιδιού και υπακούει σε κανόνες που άλλοι θέτουν για αυτό. Η αλάνα επέτρεπε στο παιδί να οργανώσει μόνο του το παιχνίδι, να θέσει το ίδιο τους όρους και τους κανόνες, να δημιουργήσει κάτι δικό του, σε ένα χώρο που είχε οικειοποιηθεί και σε μεγάλο βαθμό διαμορφώσει το ίδιο. Τώρα οφείλει να ακολουθήσει τη γραμμή που δίνουν κάποιοι άλλοι, να εντάξει τον αυθορμητισμό του στις επιταγές ενός πολυχώρου που τον διαφεντεύουν κάποιοι ειδικοί, όπως και στην ενήλικη ζωή του.

Οι δημόσιοι χώροι ανήκουν σε εμάς. Δεν αποτελούν το φέουδο κανενός γραφειοκράτη δημοτικού παράγοντα, ο οποίος συντασσόμενος με την κυρίαρχη ιδεολογία της ανάπτυξης τούς μεταχειρίζεται με στόχο το κέρδος και τον αποκλεισμό των

ανθρώπων από τη δυνατότητα ελέγχου πάνω τους. Ούτε μπορούν να γίνουν το πεδίο πειραματισμού αρχιτεκτόνων ή πολεοδόμων οι οποίοι αναπτύσσουν περισπούδαστες θεωρίες σχετικά με τη χρήση των πλατειών, χωρίς καν να μπουκ στον κόπο να ρωτήσουν εκείνους που θα κληθούν να τις χρησιμοποιήσουν. Αντίθετα, οι δημόσιοι χώροι αποτελούν ένα από τα ιδανικότερα πεδία εκδίπλωσης της ανθρώπινης δραστηριότητας, μιας δραστηριότητας η οποία δεν θα υποκύπτει σε καμιά εξάρτηση και η οποία θα ανταποκρίνεται μονάχα στις ανάγκες των ανθρώπων. Εμείς πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι δεν έχουν ανάγκη από περισσότερες καφετέριες, μπαρ ή ψευτοπολυτελή restaurants. Θεωρούμε ότι έχουν ανάγκη από ελεύθερους χώρους αδιαμεσολάβητης και μη επιτηρούμενης επικοινωνίας. Με ποιούς όρους όμως θα γίνεται αυτή η επικοινωνία; Η απάντηση δε

βρίσκεται πουθενά αλλού παρά μόνο σε εμάς τους ίδιους, στη δική μας δημιουργική δραστηριότητα.

Φυσικά για να γίνει κάτι τέτοιο θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι το θέμα των δημοσίων χώρων αφορά όλους μας. Κανένα πρόβλημα δεν πρόκειται να λυθεί αν πρώτα δεν αναγνωρισθεί ως τέτοιο από το σύνολο των ανθρώπων που ενδιαφέρει. Η συνειδητοποίηση του προβλήματος βέβαια δεν αρκεί αλλά αποτελεί το σημαντικότερο βήμα. Για να έχει πρακτική αξία πρέπει να οδηγήσει σε μια αυτόνομη δράση η οποία θα επιβάλλει τις δικές της προτάσεις και αξιώσεις. Αυτό σημαίνει ότι οποιαδήποτε απόπειρα επέμβασης στους δημόσιους χώρους θα αντιμετωπίζεται άμεσα με τρόπους που οι ίδιοι οι κάτοικοι θα σκεφτούν. Ακόμη όμως καλύτερα οι κάτοικοι θα μπορούν να ενεργούν πρώτοι, να επεμβαίνουν οι ίδιοι σε οποιοδήποτε δημόσιο χώρο, να αναδιαμορφώνουν οι ίδιοι τη χρήση και τη λειτουργία του, να βρίσκονται σε συνεχή επαφή ώστε να

διορθώνουν τυχόν παραλείψεις και να επιφέρουν βελτιώσεις, χωρίς να χρειάζονται τη συνδρομή κανενός επίσημου φορέα για να κάνουν μια δουλειά η οποία έτσι κι αλλιώς είναι δική τους!

Όλα αυτά βέβαια, δε θα προκύψουν από τη μια στιγμή στην άλλη ούτε φυσικά είμαστε τόσο αφελείς ώστε να πιστέψουμε ότι θα ληφθεί τέτοια απόφαση από κάποια κεντρική εξουσία. Μάλλον το αντίθετο είναι σίγουρο. Γιατί ακριβώς το όλο ζήτημα, που αφορά τη διαχείριση των δημοσίων χώρων αλλά τα όριά του εκτείνονται στο άπειρο, είναι η διάθεση και η δυνατότητα των ανθρώπων να ορίσουν τις πτυχές της ζωής τους. Μιλάμε συνεπώς για μια αλλαγή νοοτροπίας που ξεκινά από τον καθένα ατομικά, με τη συνειδητοποίηση του ότι βιώνει μια ετεροκατευθυνόμενη ζωή, όσο κι αν οι μηχανισμοί κατασκευής του κυρίαρχου πολιτισμού προσπαθούν να τον πείσουν για το αντίθετο. Ξεκινά με τη συνειδητοποίηση πως έχουμε μετατραπεί σε βαγόνια τρένου που εκτελούν τις ίδιες διαδρομές κάθε μέρα με δυνατότητα επιλογής ανάμεσα σε μερικές ακόμα εξίσου προκαθορισμένες από άλλους ράγες. Ξεκινά με το να κάνουμε τη ματιά μας στα πράγματα ουσιαστική. Να δώσουμε νόημα στην κρίση μας, απελευθερώνοντάς την από τα στεγανά της τηλεοπτικής κουλτούρας. Και εξελίσσεται.

Εξελίσσεται σε διάθεση να συναντηθούμε με τους άλλους.

Ανεπίκαιρες συμβουλές...

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΗ ΤΟ ΤΥΡΙ

Νά ένα σίγουρο μέσο για να διατηρήτε πάντα φρέσκο τὸ τυρί σας καὶ νὰ μὴν ξεραίνεται. Τυλίξτε το σὲ μιὰ πετσέτα τὴν ὁποία βρέχετε προηγουμένως μὲ λίγη μπύρα ἢ ἀκόμη καὶ μὲ ἄσπρο κρασί.

Να ακούσουμε και να μας ακούσουν να συνδιαμορφώσουμε, πάντα με βάση την αλληλεγγύη και την ισοτιμία, λειτουργώντας αντιεραρχικά και αναδεικνύοντας την αυτενέργεια και την αυτοοργάνωση. Και βέβαια να αναγνωρίσουμε τον εχθρό όχι στο πρόσωπο του διπλανού μας αλλά στο εξουσιαστικό σύστημα

καταπίεσης. Σε όλους αυτούς που ονομάζουν δημόσιο διάλογο τις συναντήσεις μεταξύ ηγεσιών και πολιτικοποίηση το να κουνάς πλαστικές σημαίες σε προεκλογικές συγκεντρώσεις.

Γιατί τελικά το πεδίο του δημόσιου χώρου δεν είναι τίποτα άλλο παρά η μικρογραφία του καταπιεστικού συστήματος. Και αντίστροφα, η θέληση για να διεκδικήσεις την ελευθερία επιλογών στο δημόσιο χώρο είναι ένα βήμα προς την κατάκτηση της συνολικής ελευθερίας. Αυτή η έκδοση σκοπεύει να φέρει στην επιφάνεια αυτόν ακριβώς τον προβληματισμό και να ξεκινήσει μια διαδικασία συνεύρεσης και διαλόγου πάνω στο ζήτημα της διαχείρισης της ζωής μας.

Ανακοίνωση της ομάδας πρωτοβουλίας ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας

Αγαπητοί γείτονες και φίλοι,

σας ενημερώνουμε ότι στη γειτονιά μας και συγκεκριμένα στην τaráτσα του κτιρίου της οδού Κολοκοτρώνη 12 έχει εγκατασταθεί και λειτουργεί κεραία κινητής τηλεφωνίας “μεταμφιεσμένη” σε καμινάδα.

Η συγκεκριμένη κεραία αποτελεί σοβαρότατο κίνδυνο για την υγεία μας και ιδιαίτερα για την υγεία των παιδιών μας αφού δεχόμαστε συνεχώς, ολόκληρο το 24ωρο, την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που αυτή εκπέμπει. Ειδικοί επιστήμονες επισημαίνουν ότι, εκτός των άλλων επιπτώσεων, παρουσιάστηκαν αυξημένα κρούσματα καρκίνων διαφόρων τύπων σε ανθρώπους που διέμεναν σε ακτίνα 300 μέτρων από την κεραία κινητής τηλεφωνίας!

Το θέμα λοιπόν αφορά όλους μας και όλοι μαζί πρέπει να το αντιμετωπίσουμε άμεσα!

Κατόπιν αυτών παρακαλούμε:

- 1.Ενημερωθείτε έγκυρα για τις σοβαρότατες συνέπειες που έχει για την υγεία μας και την υγεία των παιδιών μας, η συνεχόμενη έκθεση στην ηλεκρομαγνητική ακτινοβολία.
- 2.Ενημερώστε όποιον γείτονα δεν γνωρίζει σχετικά.
- 3.Υπογράψτε, όταν σας ζητηθεί, τα σχετικά έγγραφα καταγγελιών που επιβάλλεται να γίνουν, ώστε να καταφέρουμε να διώξουμε την κεραία από τη γειτονιά μας.
- 4.Ελάτε την Τετάρτη 17-9-2008, στις 6.30 μ.μ., Κολοκοτρώνη 12 και Αυξεντίου, για να αποφασίσουμε όλοι μαζί τους τρόπους με τους οποίους θα αντιδράσουμε προκειμένου να κατεδαφιστεί άμεσα η κεραία!

Η παρουσία όλων μας είναι απαραίτητη!

Ομάδα Πρωτοβουλίας

Και μάθατε ποιος πειτάει;

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μία ενημέρωση από σύντροφο ο οποίος βρέθηκε και στις 2 συναντήσεις της γειτονιάς για το θέμα της κεραίας.

Πρώτη συνάντηση

Το κάλεσμα για να αποφασιστεί τι θα γίνει με την κεραία είχε απήχηση, μαζεύτηκε αρκετός κόσμος της γειτονιάς (κοντά 100 άτομα). Την πρωτοβουλία πήρε ένας γείτονας μαζί με κάποιους άλλους, οι οποίοι και παλιότερα είχαν απευθυνθεί σε φορείς για την απομάκρυνση της κεραίας.. Πρόκειται για κεραία vodafone στην ταράτσα κτιρίου φροντίδας ηλικιωμένων (κυριλέ γηροκομείο) η οποία υπάρχει κατά τα λεγόμενα 8-9 χρόνια εκεί.. Ακούστηκε ότι ο ιδιοκτήτης τσεπώνει ποσό 62.000 ευρώ γι αυτήν. Ακριβώς δίπλα υπάρχει κάτι σαν ψυχιατρικό ίδρυμα και σε κοντινή απόσταση λειτουργεί παιδότοπος. Ο κόσμος ήταν αρκετά αγανακτισμένος και όλοι συμφωνούσαν στο να κατέβει η κεραία, και αρκετοί (μέχρι και παππούδες) λέγαν να πάμε να την ρίξουμε επί τόπου, κάτι που υποστηρίξαμε κι εμείς (γείτονες και σύντροφοι) προτάσσοντας την αυτενέργεια (με αντίστοιχα παραδείγματα Θησείο, Εξάρχεια, Πετράλωνα, Κουκάκι κλπ) κόντρα στις γραφειοκρατικές μη αποτελεσματικές διαδικασίες. Φρένο στον αυθορμητισμό βάζαν απόψεις που λέγαν ότι θα μας συλλάβουν όλους, ότι πρέπει να φωνάξουμε τα κανάλια (σκάι κυρίως.. χα χα), να κάνει κάτι ο Σουφλιάς που μένει λίγο πιο κάτω, να φωνάξουμε το δήμαρχο και

τέτοια. Φυσικά υπήρχε η αντίδρασή μας σε κάθε τέτοια άποψη. Σε κάποια φάση εμποδίστηκε για κανένα 15' περιπολικό να περάσει απ το δρόμο. Τελικά, μαζεύτηκαν υπογραφές (πάνω από 200) και δόθηκε ραντεβού την άλλη Τετάρτη ίδια ώρα 18.30 στο ίδιο σημείο, αφού έχουν προειδοποιηθεί οι ιδιοκτήτες να έχουν μόνοι τους κατεβάσει την κεραία, καθώς και αφού κάνει ο καθένας τις ενέργειες που νομίζει, ώστε να βρεθεί πάλι ο κόσμος με διαθέσεις να ρίξει την κεραία.

Πρωτοβουλιακά τυπώθηκαν και κολλήθηκαν αφισάκια σε σπίτια και κολώνες της γειτονιάς που καλούσαν στη 2η συνέλευση-συνάντηση με θέμα την απομάκρυνση της.

Δεύτερη συνάντηση

Η προσέλευση του κόσμου ήταν μειωμένη αλλά όχι μικρή. Έγινε ενημέρωση πως το θέμα έχει προχωρήσει από την προηγούμενη εβδομάδα και η καταγγελία με τις 200 υπογραφές πέρασε από το δημοτικό συμβούλιο και ασκήθηκε πίεση. Επίσης ότι ειδοποιήθηκε η ιδιοκτήτρια που υποτίθεται θέλει εδώ και καιρό να την βγάλει αλλά κάπου κολλάνε τα πράγματα με το συμβόλαιο και το συνεργείο που θα την κατεβάσει. Προτάθηκε από τον γείτονα που είχε αρχικά πάρει την πρωτοβουλία να συνεχιστεί ο αγώνας νομικά με ασφαλιστικά μέτρα και δικαστήρια. Αυτή τη φορά δε, μας τίμησαν με την παρουσία τους δήμαρχοι, αντιδήμαρχοι, σύμβουλοι και ειδικοί που καθυσάχζαν το κόσμο, που φώναζε για το τι θα γίνει με την κεραία, πως έχει δίκιο και υπάρχει η πολιτική βούληση από το δήμο να κινήσει διαδικασίες για το κατέβασμα της κεραίας.. Διαδικασίες που τελικά όπως αναφέρθηκε μπορεί να τραβήξουν 2 χρόνια. Αυτό έφτανε για μερίδα του κόσμου που κινήθηκε προς την είσοδο του κτιρίου με σκοπό να μπορέσει να φτάσει στην κεραία και να την απενεργοποιήσει, πράγμα το οποίο έγινε, όταν τελικά άνοιξε η πόρτα και κόσμος ανέβηκε και προκάλεσε ζημιές στην παράνομη κεραία. Η πλειοψηφία του κόσμου επικρότησε την πρωτοβουλία παρά την αρχική διστακτικότητα που υπήρξε. Άτυπο ραντεβού στο μέλλον δόθηκε για επόμενες συναντήσεις-ενέργειες σχετικά με κεραίες στις γειτονιές..

Doping

“Το έχουμε στα κύτταρά μας και
είναι το μεγαλύτερο δώρο.
Είναι κρίμα να το αμφισβητούμε.”
Φανή Χαλκιά
(2004)

Ο κόσμος το΄ χει τούμπανο...

Τον περασμένο Απρίλη η εθνική ομάδα άρσης βαρών, η ομάδα που “κάνει περήφανους όλους τους Έλληνες” και που οι επιτυχίες της στο παρελθόν είχαν πάρει διαστάσεις εθνικού θριάμβου, προικίζοντας με δόξα, χρήμα και αξιώματα αθλητές και παράγοντες, βρέθηκε ντοπαρισμένη με ουσίες που στέλνουν στον άλλο κόσμο και άλογο. Τα ίδια μαντάτα και για ένα άλλο άλογο κούρσας: την Χαλκιά που κάποτε μίλαγε για την πρωτιά που είναι στο DNA των Ελλήνων...

Για να τελειώνουμε με αυτό το παραμύθι, ας επαναλάβουμε για τελευταία φορά τα αυτονόητα: ο επαγγελματικός αθλητισμός είναι βιομηχανία – και είναι τουλάχιστον αφελές να πιστεύει κανείς ότι θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε άλλο στα πλαίσια του καπιταλισμού. Σε αυτήν συμμετέχουν κράτη, φαρμακευτικές εταιρίες, και βιομηχανίες κάθε είδους (ως σπόνσορες). Όσο πιο πολύ ο αθλητισμός γίνεται μια αντιπαράθεση μεταξύ ναρκομανών με φόντο διαφημίσεις πολυεθνικών και εθνικιστικές εξάρσεις, τόσο αυξάνουν από επίσημα χείλη τα λογύδρια περί ευγενούς άμιλλας, ολυμπικών ιδεωδών, κτλ.

Καθημερινά εξελίσσεται μια φρενήρης κούρσα μεταξύ φαρμακευτικών εταιριών για την παρασκευή νέων ουσιών που δεν ανιχνεύονται από τους ελέγχους, κατά το δόγμα .ό,τι δεν απαγορεύεται, επιτρέπεται’. ΟΛΟΙ οι αθλητές που πάνε για μετάλλια είναι ντοπαρισμένοι, με νόμιμες (ως εκείνη τη δεδομένη χρονική στιγμή) ή παράνομες ουσίες. Στο βάθρο των ολυμπιονικών πρέπει κανονικά να ανεβαίνουν εκπρόσωποι φαρμακευτικών εταιριών, όχι αθλητές.

Ανεξάρτητα από τα λογύδρια περί .ολυμπισμού’, μία κατεξοχήν

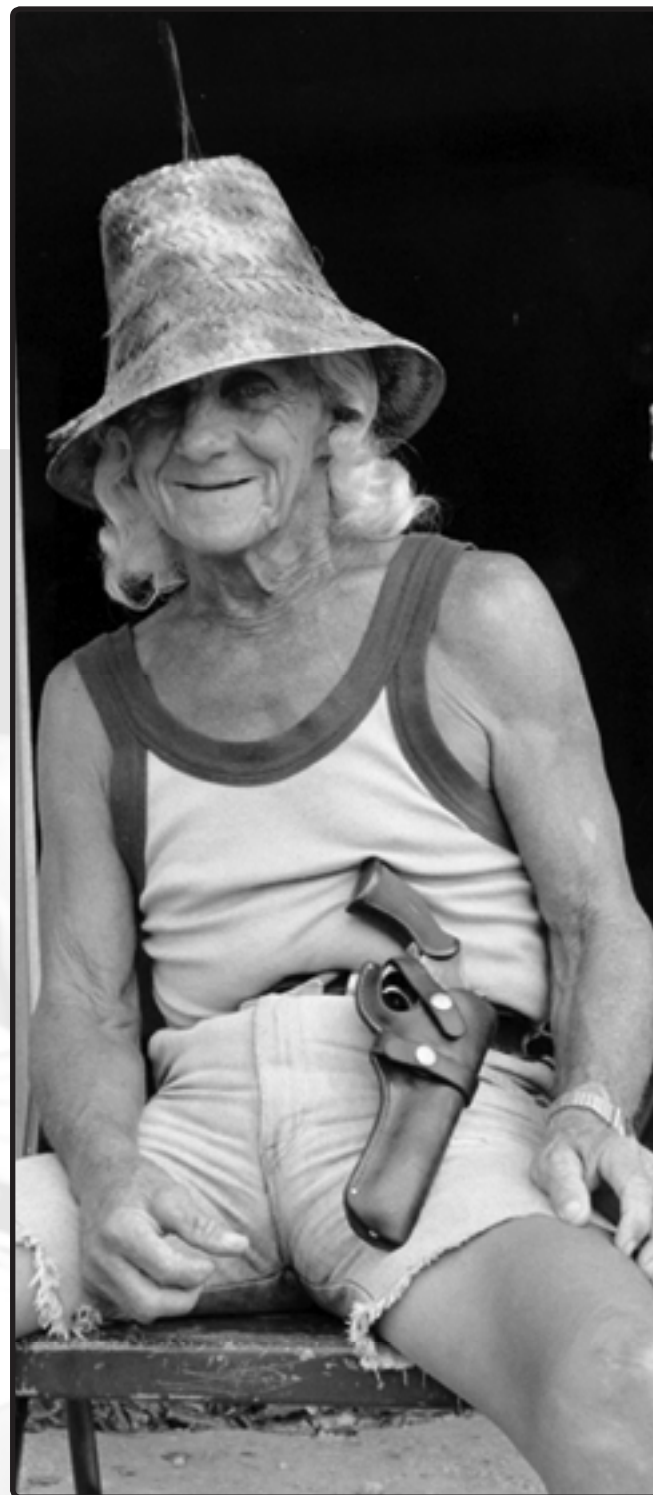
καπιταλιστική ιδεολογία με πλατιά δυστυχώς κοινωνική βάση βρίσκει εδώ την έκφρασή της: άγριος ανταγωνισμός, όλοι εναντίων όλων, ο δεύτερος δεν αξίζει τίποτα.

Το κράτος χρειάζεται τους μαστουρωμένους-σαν-άλογα αθλητές για να πουλάει και αυτό τη δική του ντόπα: την εθνική υπερηφάνεια - μία απροσδιόριστη χαρά που βάζει εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους να πανηγυρίζουν μαζί με φόντο την γαλανόλευκη¹. Οι σπόνσορες τους χρειάζονται για να διαφημίζουν τα προϊόντα τους. Και ο κόσμος; Όποιος εξακολουθεί να παίρνει στα σοβαρά την εμπορική ζωοπανήγυρη που ονομάζεται επαγγελματικός

αθλητισμός, και να συγκινείται με «ολυμπιακά ιδεώδη» που κρύβουν από πίσω τους σωρούς πωμάτων – από overdose μέχρι εργατικά «ατυχήματα» στην κατασκευή των σταδίων –, συστρατευόμενος τελικά με τα συμφέροντα των αφεντικών του, είναι άξιος της μοίρας του.

¹ Η χρήση του αθλητισμού για προπαγανδιστικούς λόγους δεν είναι φυσικά αποκλειστικό προνόμιο του καπιταλιστικού κράτους, αλλά κάθε κράτους: μην ξεχνάμε πως φαινόμενα μαζικής χρήσης αναβολικών έλαβαν για πρώτη φορά χώρα στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Εκεί έπρεπε να διαφημιστεί η υποτιθέμενη ανωτερότητα του κομμουνιστή αθλητή, και του συστήματος γενικότερα.

Σκάνδαλο! (revised)

Δεν είναι σκάνδαλα είναι το φυσιολογικό
(Όπως λέγαμε και πέρσι).

Στο προηγούμενο τεύχος είχαμε ασχοληθεί με την σκανδαλολογία. Συνοπτικά, είχαμε υποστηρίξει ότι τα σκάνδαλα έχουν γίνει πια μέρος του τηλεοπτικού θεάματος το οποίο οφείλει να παρουσιάζει διαρκώς κάτι το διαφορετικό ώστε να κρατά το ενδιαφέρον του κοινού, χωρίς όμως να προσφέρει μια ουσιαστική εξήγηση για τις πραγματικές αιτίες αυτής της ιστορίας. Αποκρύπτεται δηλαδή η εγγενής σχέση τους με τη μορφή και το περιεχόμενο της πολιτικοοικονομικής συγκρότησης της καπιταλιστικής κοινωνίας και παρουσιάζονται ως αποτέλεσμα δράσης κάποιων διεφθαρμένων αξιωματούχων, δικαστικών ή δημοσιογράφων.

Η υπόθεση Ζαχόπουλου και η υπόθεση Siemens αποτέλεσαν τις δύο πιο πετυχημένες εκδοχές της φετινής σκανδαλολογίας. Η πρώτη, πέρα από οποιεσδήποτε άλλες προεκτάσεις, έπληξε την εικόνα της δημοσιογραφίας. Αδέκαστοι, υποτίθεται, δημοσιογράφοι εμφανίζονται να εκβιάζουν αξιωματούχους, να εκμεταλλεύονται θύματα, να συναλλάσσονται με πολιτικούς τους οποίους έχουν αποστολή να ελέγχουν. Η διαπλοκή μεταξύ

Ανεπίκαιρες συμβουλές...

πολιτικής και δημοσιογραφίας ποτέ δεν ήταν πιο προφανής. Το παραμύθι λοιπόν της τέταρτης, ανεξάρτητης εξουσίας πρέπει να τελειώσει. Και αυτό γιατί η δημοσιογραφία είναι πλέον αυτό ακριβώς. Μια εξουσία. Ως τέτοια συμπεριφέρεται και τέτοιοι είναι οι σκοποί της. Το μοντέλο του δημοσιογράφου – εκδότη που ανθεί στη χώρα μας (κάθε επιτυχημένος τηλεοπτικός αστέρας εκδίδει και τη δική του εφημερίδα) οδηγεί σε μια τεράστια συγκέντρωση δύναμης και δυνατότητας χειραγώγησης της κοινής γνώμης. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη εκμεταλλεύονται είτε για να πλουτίσουν, είτε για να ασκήσουν επιρροή και να αποτελέσουν παράγοντες του τόπου. Από την άλλη ευνουχίζουν συστηματικά τους πολίτες στερώντας τη δυνατότητα ουσιαστικής πληροφόρησης, παρουσιάζοντας ως θέσφατα και αλήθειες τις δικές τους ιδιοτελείς εκτιμήσεις και τέλος κατασκευοφαντώντας οποιαδήποτε κοινωνική κινητοποίηση ξεφεύγει από τον έλεγχό τους (δάσκαλοι, ασφαλιστικό, καθαριότητα). Είναι πυλώνες του σημερινού εξουσιαστικού συστήματος και, ως εξουσία οι ίδιοι, έχουν κάθε συμφέρον από τη διαιώνισή του. Αν μέσα σε αυτό το

πλαίσιο βρεθούν αντιμέτωποι με τους άλλους πυλώνες (πολιτική, δικαιοσύνη, επιχειρηματίες) αυτό δε συμβαίνει προς όφελος των πολιτών αλλά γιατί οι ίδιοι θέλουν να μεγαλώσουν το μερίδιό τους. Το θέμα είναι λοιπόν να αντιληφθούμε τη χειραγώγηση που υφιστάμεθα και να πάσουμε να πιστεύουμε οτιδήποτε μας πλάσσουν αυτοί οι κρετίνοι.

Ως προς το θέμα της Siemens, αξιοπρόσεκτη είναι η στάση των πολιτικών που δεν τα έχουν πιάσει (;) και που εμφανίζονται να αγανακτούν σε βάρος των συναδέλφων τους που κατηγορούνται. Είναι κάτι παραπάνω από εμφανής η αγωνία τους να μην τρωθεί το κύρος του πολιτικού συστήματος (δηλαδή της κομματικής φιλελεύθερης ολιγαρχίας) από αυτή την ιστορία. Το μόνο που τους νοιάζει είναι να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι το σκάνδαλο (η χρηματοδότηση δηλαδή πολιτικών και κομμάτων από επιχειρήσεις) είναι υπόθεση λίγων διεφθαρμένων. Εξαπατούν όμως συνειδητά τον κόσμο. Και αυτό γιατί η διαφθορά αποτελεί δομικό στοιχείο του σημερινού συστήματος, απόρροια και της επαγγελματοποίησης της πολιτικής. Είτε από ιδιοτέλεια, είτε από φιλοδοξία οι άνθρωποι αυτοί εντάσσονται πολύ νωρίς σε ένα γραφειοκρατικό κομματικό μηχανισμό με τον προφανή στόχο να ασκήσουν κάποια στιγμή εξουσία. Θεωρούν την πολιτική σαν μια δική τους υπόθεση την οποία οι ίδιοι γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλο να διευθύνουν. Αποκτούν ιδιαίτερες σχέσεις με τους οικονομικά ισχυρούς, τους οποίους άλλωστε συναναστρέφονται καθημερινά εφόσον κράτος και κεφάλαιο μοιράζονται τους ίδιους στόχους: χειραγώγηση του πολίτη, μετατροπή του σε παθητικό και υπάκουο εργαζόμενο – καταναλωτή ο οποίος δεν ασκεί κριτική ποτέ. κάνουν καριέρα, ανέρχονται σε υψηλές θέσεις και φυσικά στηρίζονται πάντα από οικονομικά συμφέροντα των οποίων τα χατίρια επιτελούν. Γιατί λοιπόν να προξενεί εντύπωση ότι πολιτικοί ή κόμματα χρηματοδοτούνται από επιχειρήσεις; Κάθε καριερίστας έχει ανάγκη από ισχυρές προστασίες για να μπορέσει να ανέλθει στην κλίμακα. Το ίδιο κάνουν και οι πολιτικοί στη δική τους δουλειά. Πού θα βρουν τα κόμματα τα χρήματα ώστε να στήσουν αυτές τις τεράστιες επιχειρήσεις προπαγάνδας και χειραγώγησης που αποκαλούνται προεκλογικές εκστρατείες; Και ποιος αρμοδιότερος να τους τη δώσει από αυτούς που ωφελούνται περισσότερο από τη δράση τους;

Απλά πράγματα...

Επιθέσεις σε στέκια και καταλήψεις

Ανακοινώσεις από την Villa Amalias, την
κατάληψη του κτήματος Πραποπούλου
στο Χαλάνδρι και το στέκι
“Αντίπνοια” στα Πετράλωνα.

Τον τελευταίο χρόνο έχουν σημειωθεί αρκετές επιθέσεις σε κοινωνικούς χώρους, καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, γραφεία αυτόνομων συνδικάτων, πρωτοβουλίες κατοίκων σε γειτονιές καθώς και σε μετανάστες, αναρχικούς, αριστερούς και γενικότερα σε ανένταχτους ανθρώπους οι οποίοι επιλέγουν να δρουν συλλογικά απέναντι στα σχέδια της εκάστοτε εξουσίας. Οι επιθέσεις αυτές έχοντας σαν φυσικούς αυτουργούς άτομα φασιστικών οργανώσεων, μπράβους καθώς και αστυνομικούς, δεν θα μπορούσαν να αξιολογηθούν ανεξάρτητα από τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του επίσημου κράτους οι οποίες κλιμακώνονται μέρα με τη μέρα σε όλους τους τομείς της καθημερινότητάς μας.

Η θέση μας απέναντι σε όλα αυτά τα γεγονότα δεν μπορεί παρά να είναι ξεκάθαρη. Οι επιλογές, η στάση ζωής, η συλλογική δράση, η αλληλεγγύη που μας διακατέχει θα συνεχίσουν να αποτελούν αξίες πάνω στις οποίες θα πορευόμαστε και θα πολεμάμε μέχρι την καταστροφή του υπάρχοντος συστήματος και την άνθιση διαφορετικών δομών με όρους απελευθερωτικούς προς όφελος της κοινωνίας και των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου. Η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη!

Αντίθετα με τις προθέσεις των αυτουργών τους, οι εμπρησμοί συσπείρωσαν τον κόσμο και οι ζημιές έχουν σχεδόν αποκατασταθεί. Η καλοκαιρινή σεζόν βρήκε τους χώρους γεμάτους με ανθρώπους που καθημερινά συμμετείχαν στις εργασίες αποκατάστασης.

Στις επόμενες σελίδες παραθέτουμε 3 κείμενα, της κατάληψης Πραποπούλου στο Πολύδροσο Χαλανδρίου, της κατάληψης Villa Amalias Αχαρνών 80 & Χέυδεν στην Αθήνα και του στεκιού “Αντίπνοια” στα Πετράλωνα που δέχτηκαν επιθέσεις στο άμεσα πρόσφατο παρελθόν.

Ανακοίνωση για τον εμπρησμό τής κατάληψης κτήματος Πραποπούλου

«Η δυσκολία στάθηκε πάντα στη ζωή μέγας ερεθισμός, ξυπνάει και κεντρίζει όλες μας τις ορμές καλές και κακές για να υπερπηδήσουμε το εμπόδιο που υψώθηκε ξαφνικά μπροστά μας και επιστρατεύοντας όλες μας τις δυνάμεις που αλλιώς θα ύπνωναν ή θα ενεργούσαν σκόρπια και ανόρεχτα, φτάνουμε κάποτε πολύ πολύ μακρύτερα από ότι ελπίζαμε..»
N. Καζαντζάκης

Ξημερώματα 25ης Μαρτίου, ώρα 3:30, αυτόπτες μάρτυρες βλέπουν φλόγες στον πρώτο όροφο του οικήματος της κατάληψης Πραποπούλου στο Χαλάνδρι και τρία άτομα να βγαίνουν από την είσοδο του κτήματος, κρατώντας έναν λοστό καθώς και έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή που είχαν αφαιρέσει από τον χώρο. Σε λίγα λεπτά η φωτιά εξαπλώνεται στα πάνω δωμάτια και η στέγη καταρρέει, ενώ μια δεύτερη εστία στο ισόγειο δεν επεκτείνεται. Οι δράστες επιβιβάζονται σε σταθμευμένο όχημα και απομακρύνονται. Γείτονες και αυτόπτες μάρτυρες ειδοποιούν την πυροσβεστική, η οποία καταφθάνει με πέντε οχήματα και την αστυνομία η οποία παίρνει καταθέσεις. Από εκείνη τη στιγμή και έπειτα, κόσμος καταφθάνει στο χώρο για να εκφράσει την αλληλεγγύη του και να βοηθήσει στις εργασίες αποκατάστασης που ξεκίνησαν άμεσα.

Ο εμπρησμός αυτός έρχεται να προστεθεί σε μια μακρά λίστα παρόμοιων επιθέσεων το τελευταίο διάστημα σε αυτοοργανωμένους χώρους, στέκια, καταλήψεις

και πρωτοβουλίες κατοίκων και εντάσσεται στο πλαίσιο τρομοκρατικής και καταστολής οποιασδήποτε διαφορετικής φωνής και δράσης. Ενδεικτικά τους τελευταίους μήνες έχουν δεχθεί επίθεση η κατάληψη Λέας Καραγιάννη, το στέκι Θεορίτης, η λέσχη Υπογείως στην Καλλιδρομίου, η ΠΡΩτοβουλιά Κατοίκων στα Νοτία, ο εξωραϊστικός σύλλογος “Ίλισός”, το κίνημα στην πόλη του Ζωγράφου, συνδικαλιστικοί χώροι κ.α.

Σε τί τους ενόχλησε η κατάληψη κτήματος Πραποπούλου;

Μήπως η συνεχής ενασχόληση με θέματα που αφορούν την τοπική κοινωνία;
Μήπως η αντίδραση μας στα σχέδια εκμετάλλευσης των τελευταίων ελεύθερων χώρων;
Μήπως η αντίθεση μας στο “καινοτόμο” τσιμεντάρισμα της ρεματίας;
Μήπως η δράση μας ενάντια στην μεταφορά του υπουργείου οικονομικών στο νομισματοκοπείο;
Μήπως οι ενέργειές μας που εντάσσονται σε ένα πλαίσιο όξυνσης του καθημερινού κοινωνικού αγώνα;
Ή μήπως η ίδια η φύση του εγχειρήματος της κατάληψης που αντιτάσσεται στις κυρίαρχες δομές;

Η αυτοοργάνωση ενοχλεί.

Η ιδέα το να συνδιαμορφώνεις, ισότιμα και αμεσοδημοκρατικά, μαζί με άλλους, παίρνοντας τη ζωή σου στα χέρια σου. Οφείλεις να ρωτάς και να παίρνεις άδεια από τους ειδικούς, τους αντιπροσώπους, το κόμμα.

Η έλλειψη ιεραρχίας είναι μια προσβολή που δεν μπορεί να γίνει έτσι εύκολα δεκτή, ακόμα περισσότερο όταν αυτή η “ανήκουστη” επιλογή με όλες τις δυσκολίες της, δείχνει να λειτουργεί.

Η αλληλεγγύη ενοχλεί.

Σε μια εποχή ατομικισμού και ωχαδερφισμού, είναι προβληματικό να συναντάς ανθρώπους που ενωμένα και παρά τις διαφωνίες τους συντροφικά παίρνουν αποφάσεις που απομακρύνονται απ’ τη λογική του λαϊφστάιλ και της αποχαύνωσης.

Ο αντιεμπορευματικός χαρακτήρας ενοχλεί.

Σήμερα που τα πάντα πουλιούνται κι αγοράζονται και κάθε ανάγκη για επικοινωνία, συνεύρεση και δημιουργία γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης με σκοπό το κέρδος, ο χαρακτήρας αυτός αποτελεί λογική εχθρική σ’ όσους προσβλέπουν σε αυτό.

Ποιοί έχουν να κερδίσουν από την επίθεση αυτή;

Αυτοί που μη μπορώντας τόσα χρόνια να βρουν τα χρήματα για να απαλλοτριώσουν το χώρο, μαζί με όσους ξεκάθαρα επιθυμούν την εμπορική-οικιστική εκμετάλλευση του, επιδιώκουν να υλοποιήσουν τα «αναπτυξιακά» σχέδιά τους: Εμπορικό κέντρο, μεζονέτες, πάρκινγκ, «πολιτιστικό κέντρο»-νεκρός χώρος. Η κατάληψη διεκδικώντας τον χώρο ανοικτό για τους ανθρώπους και πράσινο, στέκεται εμπόδιο στις βλέψεις τους.

Υπάρχουν κι εκείνοι που δεν αντέχουν έννοιες όπως αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη, αντιιεραρχία, αντιεμπορευματική λειτουργία, οριζόντια οργάνωση. Όλοι εκείνοι που τους παράχωσαν στο κεφάλι «εθνοσωτήριους» μύθους και ψεύδη, και οποιονδήποτε τολμά να αρθρώσει έναν άλλο λόγο, τον κατατάσσουν στα μιάσματα και του συμπεριφέρονται με το δόγμα «Ελλάς ή τέφρα». Άλλωστε, συχνά, όπως και πρόσφατα, μέσω του τύπου και ηλεκτρονικών μέσων, καταδεικνύεται η άριστη συνεργασία Ασφάλειας και Νεοναζιστικών συμμοριών. Συμπορεύονται στους δρόμους για να χτυπήσουν τις πορείες και συνεργάζονται άψογα όταν πρόκειται για «κοινούς εχθρούς». Μαχαιρώνουν μετανάστες και αγωνιζόμενους ανθρώπους και συμπληρώνουν την δουλειά της αστυνομίας. Συγκοινωνούντα δοχεία που η εγγύτητα τους δεν επιτρέπει ακριβώς να διακρίνεις πού αρχίζει το παρακράτος και πού αρχίζει το κράτος και η Ασφάλεια.

Το σίγουρο είναι ότι δεν κάψανε τίποτα που δε φτιάχνεται. Δεν κήκε

ούτε ένα απ’ τα σημαντικά που μας αναγκάζουν να συνεχίσουμε. Οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων που δραστηριοποιούνται στην κατάληψη και η αποφασιστικότητά τους να ξαναρχίσουν απ’ το μηδέν και να την κάνουν ακόμα καλύτερη. Η διάθεση στήριξης απ’ τους περιοίκους, από άλλα στέκια που έχουν δεχτεί επιθέσεις, από πάρα πολλούς ανθρώπους που κινούνται στον ευρύτερο ριζοσπαστικό - κινηματικό χώρο και έσπευσαν να βοηθήσουν όπως μπορούν. Όλα αυτά έμειναν ανέπαφα και απαγορεύουν κάθε σκέψη για υποχώρηση. Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε εδώ. Ενάντια σε κάθε φασιστική λογική, ενάντια σε κάθε «αναπτυξιακή» τσιμεντοποίηση, ενάντια σε κάθε αυτολογοκριμένο ή και αγορασμένο δημοσιοκάφρο που παρουσιάζει τάχα τη σημερινή ζοφερή πραγματικότητα σαν τη μόνη δυνατή, ενάντια σε κάθε κρατική και παρακρατική επίθεση. Περνάμε στην αντεπίθεση. Για την πραγματική ελευθερία, για την κοινωνική απελευθέρωση, για τη ζωή μας.

Η φωτιά δεν μας καίει!

Η φωτιά καίει μέσα μας!

Ανεπίκαιρες συμβουλές...

ΠΕΤΣΙΤΑΚΙΑ ΣΤΟ ΓΑΛΑ

Τὰ μικρὰ πετσίτακια πού ταιριάζουν τόσο ωραία ἐπάνω στὰ ἐπιπλά σας ξαναποκτούν τὴν κολλοειστὴ ἐμφάνισί τους ἂν, ἀφού τὰ πλύνετε καλά, πρὶν τὰ σιδερώσετε τὰ βάλετε γιὰ λίγα λεπτά σὲ κρύο γάλα.

Ανακοίνωση για τον εμπρησμό τής κατάληψης Villa Amalias

Για τη μία φωτιά, για τις δύο φωτιές & τα γιατί τους...

Την Κυριακή 18/ 5 γύρω στις 7.30 το πρωί ξεσπάει φωτιά στην Κατάληψη Villa Amalias στην οδό Αχαρνών, η οποία πριν κατασβεστεί προκαλεί υλικές ζημιές. Άμεσα συγκεντρώνονται εκατοντάδες σύντροφοι-ισσες και ξεκινούν οι εργασίες για την αποκατάσταση των ζημιών. Σχεδόν 30 ώρες αργότερα, γύρω στις 1 το μεσημέρι της 19ης/5 μια παρακρατική ομάδα εφόδου, μετά από παρακολούθηση της περιοχής, επιτίθεται και πάλι με εύφλεκτα υλικά –μέρα μεσημέρι σ' έναν από τους πιο πολυσύχναστους δρόμους της Αθήνας- προκαλώντας μια δεύτερη φωτιά. Η αλληλεγγύη είναι και πάλι μαζική, οι εργασίες ξεκινούν και πάλι άμεσα.

Αυτές οι δύο δολοφονικές επιθέσεις έρχονται να κλιμακώσουν, ν' ανεβάσουν το επίπεδο μιας σειράς επιθέσεων που εδώ και αρκετούς μήνες έχουν βάλει στο στόχαστρο ανοιχτούς κοινωνικούς-πολιτικούς χώρους, στέκια, καταλήψεις, επιτροπές κατοίκων, γραφεία πρωτοβάθμιων εργατικών σωματείων. Αυτή η βία δεν είναι ορφανή. Άμεσος ή έμμεσος εντολέας και προστάτης τους είναι το κράτος. Εντολοδόχοι και εκτελεστές είναι οι παρακρατικοί μηχανισμοί που απαντούν θρασύδειλα στην δράση όλων όσων αγωνίζονται για ένα κόσμο χωρίς αφέντες και δούλους.

Η VillaAmalias – ένας ανοιχτός κατειλημμένος κοινωνικός-πολιτικός χώρος που λειτουργεί αυτοοργανωμένα και συλλογικά εδώ και 18 χρόνια- συμπυκνώνει με την ύπαρξη της και τη δράση της όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που τη θέτουν στη μαύρη λίστα αυτών των καθαρμάτων. Γι αυτούς δεν είμαστε τίποτ' άλλο παρά ένα από τα αγκάθια στο κέντρο αυτής της γκρίζας πόλης. Τους ενοχλεί αυτό που είμαστε και αυτό που κάνουμε. Άλλωστε δεν είναι η πρώτη φορά που – με ή χωρίς στολές- έφτασαν μέχρι την πόρτα μας. Τους ενοχλεί που μέσα στον κόσμο της εξατομικευμένης μιζέριας δεν κοιτάμε την πάρτη μας και τη βολή μας αλλά επιλέγουμε να δρούμε κοινωνικά και να ζούμε συλλογικά. Τους ενοχλεί που για εμάς η

αλληλεγγύη και η αντίσταση δεν είναι κούφια προεκλογικά λόγια αλλά χειροπιαστοί τρόποι ζωής. Τους ενοχλεί που αντί να είμαστε ιδιοκτήτες και δανειολήπτες είμαστε καταληψίες. Τους ενοχλεί που αντί να σιχτιρίζουμε και να βαράμε μετανάστες επιλέγουμε να σταθούμε στο πλάι τους. Τους ενοχλεί που δε χωράμε στο φανταχτερό τίποτα των μμε και του lifestyle και επιλέγουμε να εκφραζόμαστε και να δημιουργούμε αντιεμπορευματικά. Τους ενοχλεί...Η λίστα είναι μακριά. Αλλά νομίζουμε ότι και αυτά αρκούν.

Αν νομίζουν ότι μπορούν να μας φοβίσουν, να μας τρομοκρατήσουν, να μας απομονώσουν κοινωνικά και να μας εξαφανίσουν πολιτικά είναι βαθιά νυχτωμένοι. Κανένας δε θα μας πάρει αυτό που εδώ και 18 χρόνια δημιουργούμε. Είμαστε πολλοί και πολλές, διαφορετικοί και διαφορετικές, ίσοι και ίσες. Έχουμε τους λόγους, έχουμε τους τρόπους και όλα συνεχίζονται!

Κρατικά και παρακρατικά καθάρματα είμαστε και θα είμαστε εδώ!

ΥΓ 1: Προς τους φυσικούς αυτουργούς των δολοφονικών επιθέσεων: δεν υπάρχει καμία ασφαλής τρύπα για κανένα τυφλοπόντικα.

ΥΓ 2: Προς την Ελληνική Αστυνομία: Οι μάσκες σας έχουν πέσει προ πολλού. Να σας χαιρετά η Δημοκρατία σας...

ΥΓ 3: Προς επίδοξους «ιδιοκτήτες» που θα σπεύσουν να θυμηθούν την περιουσία τους: Όπως εμείς το βρήκαμε

Κατάληψη Villa Amalias
Αχαρνών 80 & Χέυδεν

Ανακοίνωση για την επίθεση στο στέκι “Αντίπνοια” στα Πετράλωνα

Ενάντια σε κράτος και παρακράτος

Σήμερα Δευτέρα 30 Ιουνίου στις 7 η ώρα το απόγευμα, ομάδα 20 περίπου ατόμων απο τη γνωστή φασιστική γκρούπα της «Χρυσής Αυγής» πραγματοποίησαν επίθεση στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια στα κάτω Πετράλωνα.: Εισβάλλοντας στο στέκι «χαιρέτισαν» φασιστικά φωνάζοντας «με τους χαιρετισμούς της Χρυσής Αυγής», και στη συνέχεια επιτέθηκαν με μαχαίρια σε δύο από τα τέσσερα άτομα που βρίσκονταν εκείνη την ώρα μέσα στο στέκι. Τους τραυμάτισαν στα πόδια και στο κεφάλι και στη συνέχεια απομακρύνθηκαν όπως ήρθαν, με μηχανές μεγάλου κυβισμού.

Τον τελευταίο χρόνο έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες επιθέσεις σε στέκια, καταλήψεις, επιτροπές κατοικων, γραφεία πρωτοβάθμιων εργατικών σωματείων.

Σε ανοιχτούς δηλαδή κοινωνικούς – πολιτικούς χώρους που προτάσσουν και κάνουν πράξη την αδιαμεσολάβητη και αυτοοργανωμένη αντίσταση στην ολοένα εντεινόμενη επίθεση κράτους και αφεντικών στις ζωές μας. Οι επιθέσεις αυτές δεν στοχεύουν απλά στην πρόκληση σοβαρών υλικών ζημιών : Εκτος απο τα δύο παιδιά που χτυπήθηκαν στην «Αντίπνοια» πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν υποστεί σωματικές βλάβες..

Η απόδοση αυτών των επιθέσεων σε φασιστικές ομάδες και σε αυτό που επιχειρείται να παρουσιαστεί

ως «πόλεμοι συμμοριών» ανάμεσα σε αναρχικούς – αντιεξουσιαστές και σε φασίστες από το κράτος, έχει ξεπεραστεί απο την ίδια τη δράση των κατασταλτικών του μηχανισμών:

Οι εικόνες της συντονισμένης επίθεσης μπάτσων και φασιστών σε άτομα που επιχείρησαν να εμποδίσουν φασιστική πορεία στο κέντρο της Αθήνας στις 2 Φλεβάρη καταδεικνύουν το αυτονόητο: Τα φασιστικά σκουλήκια και οι μπάτσοι επιτελούν και αλληλοβοηθούνται στο ίδιο «έργο». Την κατασταλτικής δηλαδή επίθεσης της κυριαρχίας στα αγωνιζόμενα κομμάτια αυτής της κοινωνίας που αντιστέκονται στους σχεδιασμούς της.

Το στέκι «Αντίπνοια», εδώ και ένα χρόνο, και σε συνέχεια της πολυετούς δράσης συντρόφων-ισσών στη γειτονιά μας, αντιστέκεται στην περιφραξη και εμπορευματοποίηση των λόφων του Φιλοπάππου, στην ύπαρξη καρκινογόνων κεραιών κινητής τηλεφωνίας, στο κλείσιμο και τις απολύσεις εργατών από το εργοστάσιο της Palco, στις κάμερες παρακολούθησης.

Λειτουργώντας αυτοοργανωμένα και θέλοντας να αποτελέσει ένα χώρο ασιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συνένυρσης και δημιουργίας, για να πάρουμε τις ζωές και τις γειτονιές μας στα χέρια μας.

Αντίσταση - Αλληλεγγύη - Αυτοοργάνωση

στέκι «ΑΝΤΙΠΝΟΙΑ»

Η μαύρη πανούκλα

Εκκλησία εις τους αιώνας των αιώνων.
(Αμήν;)

Η πρόσφατη ιστορία με τη μονή Βατοπεδίου φέρει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά της κατηγορίας ‘σκάνδαλο’, όπως αυτή ορίζεται και διαχειρίζεται από τα ΜΜΕ: οι real estate δραστηριότητες του Εφραίμ αποτελούν εξαίρεση, φταίει αυτός και κανά-δυο υπουργοί, όλοι οι υπόλοιποι δεν ξέρουν και δεν φταίνε, και φυσικά τέτοιου είδους δοσοληψίες είναι ενάντια στην ‘πνευματικότητα’ του αγίου όρους και προκαλούν την ‘αγανάκτηση’ των υπόλοιπων μοναχών και παπάδων. Μάλιστα.

Για κάποιο λόγο (προπαγάνδα από τα γεννοφάσκια μπορεί να το πει κανείς), η Εκκλησία κατέχει ευρεία κοινωνική αποδοχή στην Ελλάδα, εν πολλοίς διότι έχει καταφέρει να περάσει ότι ‘είναι στυλοβάτης του Ελληνισμού’, ‘βοήθησε στην διατήρηση της ελληνικής ταυτότητας και γλώσσας την περίοδο της Τουρκοκρατίας’, έστηνε κρυφά σχολεία, ήταν πάντα με το μέρος του απλού λαού και εναντίον των εκάστοτε κατακτητών. Είναι πραγματικά απίστευτο ότι βγαίνουν και τα λένε αυτά και δεν τους παίρνουν όλοι με τις πέτρες.

Η εξιστόρηση του βρώμικου ρόλου της Εκκλησίας ανά τους αιώνες θα μπορούσε να γεμίσει ολόκληρα βιβλία. Εμείς εδώ θα αναφέρουμε απλώς κάποια αποσπασματικά στοιχεία, κυρίως από την περίοδο της Τουρκοκρατίας.

Από διοικητικής απόψεως, η οθωμανική αυτοκρατορία αναγνώριζε στα εδάφη της μόνο τη θρησκεία ως προσδιοριστικό συλλογικής ταυτότητας, και είχε χωρίσει τους υπηκόους της σε τέσσερις ομάδες, τα λεγόμενα μιλιέτ: τους μουσουλμάνους, τους χριστιανούς ορθόδοξους, τους αρμένιους και τους εβραίους. Εκτός από τους μουσουλμάνους, τα υπόλοιπα μιλιέτ είχαν για αρχηγό τον πνευματικό τους ηγέτη, ο οποίος αναφερόταν κατευθείαν και αποκλειστικά στο σουλτάνο. Στην περίπτωση των χριστιανών ορθόδοξων, αφεντικό ήταν ο Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης. Ο Πατριάρχης είχε μεγάλη αυτονομία: μαζί με τους υπόλοιπους τράγους εφάρμοζαν τη δική τους νομοθεσία και οργάνωναν το δικό τους φορολογικό σύστημα. Όπως καταλαβαίνει κανείς, η θέση του Πατριάρχη ήταν κελεπούρι. Τόσο κελεπούρι, που ο σουλτάνος την έβγαζε σε πλειστηριασμό – και οι υποψήφιοι πλήρωναν πολλά για να ακούσουν το σφυράκι να χτυπάει στη δική τους προσφορά (θα δούμε σε λίγο πως τα ξανάπαιρναν πίσω). Μερικά δείγματα πλειστηριασμών:

1476 - Ο Συμεών Τραπεζούντιος έδωσε 1.000 φλουριά πεσκέσι

στον σουλτάνο.

1572 - Ο Ιερεμίας 2.000 φλουριά και άλλες 2.000 στον διάδοχο Μουράτ.

1584 - Ο Παχώμιος Πατέστας ανέβασε το πεσκέσι σε 10.000 δουκάτο και έστειλε στην φυλακή τον προηγούμενο πατριάρχη.

1604 - Ο Λεόντιος Λαρίσης 10.000 άσπρα.

1755 - Ο Χίου Διονύσιος 6.000 άσπρα.

(Αθ. Υψηλάντη, «Τα μετά την άλωσιν»)

Στην «Ελληνική Νομαρχία υπό ανωνύμου του Έλληнос» διαβάζουμε:

«...η Σύνοδος αγοράζει τον πατριαρχικόν θρόνον από τον οθωμανικόν αντιβασιλέα δια μίαν μεγάλη ποσότητα χρημάτων. Έπειτα τον πωλεί ούτινος δώσει περισσότερον κέρδος και τον αγοραστήν τον ονομάζει Πατριάρχη. Αυτός λοιπόν δια να ξαναλάβει τα όσα εδανείσθη δια την αγοράν του θρόνου, πωλεί τας επαρχίας ήτοι τας αρχιεπισκοπάς, ούτινος δώσει περισσοτέραν ποσότητα και ούτως σχηματίζει τους αρχιεπισκόπους, οι οποίοι πωλώσι εις τους χριστιανούς, δηλαδή γυμνώνουσι τον λαόν δια να εβγάλωσι τα όσα εξόδευσαν»

Και η αθλιότητα δεν τελειώνει εδώ. Ένα ακόμα πεδίο δόξης λαμπρό για τους τράγους ήταν το εμπόριο του συγχωροχαρτίου, ή αλλιώς: σε αφορίζω για ψύλλου πήδημα, με πληρώνεις και σε συγχωρώ. Στις ηγεμονίες της Μολδοβλαχίας οι Επίσκοποι σε συνεννόηση με τον φαναριώτη ηγεμόνα επέβαλαν νηστεία επί ένα εξάμηνο για να εισπράττουν τα πρόστιμα από τους παραβάτες. («Σύγγραμμα περί των Φαναριωτών Μάρκου, Φίλιππα Ζαλώνη», Παρίσι 1831). Μέσα σε όλα αυτά, οι παπάδες δεν ξέχναγαν τα «ιερά λείψανα» για να προσελκύουν το ποίμνιο. Η Ελληνική Νομαρχία αναφέρει σχετικά:

«Οι Επίσκοποι πέρνουνσι τόσους ληστές, δια να είπω έντζι, εις τα χωριά της επισκοπής των και τους δίνουνσι τον τίτλον ή του πρωτοσυγγέλου ή του αρχιμανδρίτου ή άλλου τάγματος, οι οποίοι άλλο δεν ηξεύρουσι παρά να γράφουν τα ονόματα των χριστιανών με όλην την ανορθογραφίαν καί να προφέρωσι το “να είσαι κατηραμένος”, “να έχεις την ευχήν”, καί “δος μοι”. Αυτοί έχουσι ένα κιβωτίδιον γεμάτο από ανθρώπινα κόκαλα και κρανία τα οποία ασημώνουσι και έπειτα ονοματίζουν, άλλα μεν του αγίου Χαραλάμπους, άλλα δε του αγίου Γρηγορίου. Δεν αφήνουν άγιον χωρίς να έχουν κόκαλό του».

Όσο για την περιουσία της Εκκλησίας, αυτή ανερχόταν περίπου στο 1/3 της ελληνικής γης. Επιπλέον, κάθε χριστιανός

ήταν υποχρεωμένος να δίνει το 1/3 από τα εισοδήματά του στην Εκκλησία. Επιπλέον υπήρχε ειδική φορολογία για τον Πατριάρχη, 12 άσπρα ανά οικογένεια και ένα φλουρί ανά ιερέα, και άλλα τόσα για τον αρχιερέα. (Ιστορία Πιπινέλη, σελ. 35).

Για να μην αναφερθούμε στον καταγέλαστο μύθο περί κρυφού σχολειού. Όσο υπήρξε το κρυφό σχολειό, άλλο τόσο υπήρξε και ο superman. Και όσο υπήρξε ο spiderman, άλλο τόσο υπήρξε και το «λάβαρα της Αγίας Λαύρας». Από έγγραφο του Γενικού Αρχείου του Κράτους, πού δημοσίευσε ο Πρωτοψάλτης, προκύπτει ότι το 1851 για πρώτη φορά γίνεται λόγος για λάβαρο, και αυτό μάλιστα δεν ήταν της Αγίας Λαύρας.

Η Εκκλησία πήρε το μέρος των εξεγερμένων μόνο όταν πα φάνηκε ότι το παιχνίδι έγερνε υπέρ τους. Πριν από αυτό, οι παπάδες έκαναν αυτό που κάνουν πάντα: υπηρετούσαν τους ισχυρούς. Ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε΄, στο βιβλίο του «Πατρική διδασκαλία εις ωφέλειαν των ορθοδόξων χριστιανών» εξέφραζε την εξωφρενική άποψη ότι η κατοχή από τον σουλτάνο ήταν θεόσταλτο δώρο, δώρο που ο θεός έκανε «...για δια να πιστοποιήσει εις πάντας τους πιστούς ότι με αυτόν τον τρόπον ευδόκησε να οικονομίσει μέγα μυστήριον, την σωτηρίαν δηλαδή εις τους εκλεκτούς του λαούς». Επίσης διαβεβαίωνε ότι οι δυστυχημένοι αυτού του κόσμου θα είναι οι εκλεκτοί στον άλλο...Ο ίδιος τράγος είχε καταδικάσει την Επανάσταση και είχε αφορίσει τον Ρήγα Φεραίο. Παρ' όλα αυτά το ελληνικό κράτος θεώρησε σκόπιμο να του στήσει αδριάντα δίπλα σε αυτόν του Ρήγα, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Όπως ευλόγησε τη χούντα, έτσι η ελλαδική εκκλησία είχε ευλογήσει και την γερμανική κατοχή. Πάντοτε με γνώμονα τη διατήρηση των προνομίων τους, οι παπάδες φρόντιζαν να τα έχουν καλά με την εξουσία. Μία μέρα πριν ο γερμανικός στρατός μπει στην Αθήνα, στις

26/4/1941, οι εκπρόσωποι όλων των μονών του αγίου όρους έστειλαν επιστολή προς την .Αυτού Εξοχότητα τον Αρχικαγκελλάριον του ενδόξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ εις Βερολίνον' με την οποία εξηγούν στον Χίτλερ το προνομιακό, αυτοδιοικητικό καθεστώς του όρους και τον παρακαλάνε να το αναλάβει .υπό την υψηλήν προστασίαν και κηδεμονίαν' του. Κλείνουν την επιστολή τους ως εξής: *Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των Κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδιάς ικετεύοντες, όπως επιδαψιλεύση τη Υμετέρα Εξοχότητι υγιάν και μακροημέρευσιν επ' αγαθώ του ενδόξου Γερμανικού Εθνους'.* (ελευθεροτυπία 20/9/2008).

Όπως αναφέραμε και

παραπάνω, είναι πραγματικά εξωφρενικό το γεγονός πως οι παπάδες έχουν ακόμα τη δυνατότητα να εμφανίζονται δημοσίως χωρίς να τους πετάνε γιαούρτια (μαζί με το πήλινο). Όπως επίσης είναι εξοργιστικό το γεγονός ότι κάθε φορά που βγαίνει κάποιο .σκάνδαλο' της Εκκλησίας στη φόρα, με μια φωνή τα ΜΜΕ σπεύδουν να δηλώσουν ότι τέτοια πράγματα αμαυρώνουν την εικόνα της Εκκλησίας και δεν είναι σύμφωνα με το .πνεύμα της'. Ποιόν κοροϊδεύουν; Το ποιο είναι το .πνεύμα' της Εκκλησίας, και κυρίως ο ρόλος της, έχει φροντίσει να το αποδείξει η ίδια πολλές φορές ανά τους αιώνες.

Από κει και πέρα, τις σκοταδιστικές απόψεις των παπάδων για τις προγαμιαίες σχέσεις, τις αμβλώσεις, την ομοφυλοφιλία (ορισμός της υποκρισίας!!), την ευθανασία, τον πολιτικό γάμο και τόσα άλλα, θα τις σχολιάσουμε σε κάποιο άλλο τεύχος, πρώτα ο θεός.

epilogue

Ζούμε σε περίεργους καιρούς. Ενώ όλο και περισσότεροι οσμίζονται την γενική σαπίλα του καπιταλιστικού κόσμου, ζώντας στο πετσί τους τις υλικές, χειροπιαστές συνέπειες του παραλογισμού του (από την οικονομική κρίση και την κατρακύλα των ανθρωπίνων σχέσεων μέχρι την περιβαλλοντική καταστροφή και τον πόλεμο), οι αντιδράσεις παραμένουν περιορισμένες και κατακερματισμένες. Οι πολιτικοί εξακολουθούν να λαμβάνουν ψήφους, τα πάσης φύσεως αφεντικά εξακολουθούν να διαφεύγουν της γενικευμένης οργής. Τα εγκλήματα στο όνομα του κέρδους είναι καθημερινά και γίνονται υπό το φως της μέρας. Και παρόλα αυτά η παράσταση συνεχίζεται σα να μη συμβαίνει τίποτα.

Είτε έχουμε να κάνουμε με βόλεμα σε βαθμό βλακείας είτε με βλακεία σε βαθμό εγκεφαλικής παράλυσης, το σίγουρο είναι ένα: ο ταξικός πόλεμος αποτελεί έννοια ξεπερασμένη μόνο για τα θύματά του – οι θύτες,

τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι, δεν τον ξεχνούν ούτε δευτερόλεπτο.

Φυσικά για εμάς εδώ στον πρώτο κόσμο, η αδιαφορία είναι (για πόσο ακόμα;) μία επιλογή. Επιλογή που συνοδεύεται από τον ατομισμό, την κενότητα της κατανάλωσης και το αδιέξοδο των ατομικών .λύσεων'. Επιλογή την οποία δεν έχουν βέβαια τα εκατομμύρια των τριτοκοσμικών, στην εκμετάλλευση και το θάνατο των οποίων βασιίζεται η θαυμαστή μας πρόοδος. Η πρόοδος για την οποία επαίρονται τα αφεντικά και οι (από βλακεία ή από συμφέρον) σύμμαχοί τους.

Όμως δεν υπάρχουν μόνο αυτοί...δεν υπήρχαν ποτέ μόνο αυτοί! Όσο και αν ο ατομισμός, η κατανάλωση, ο εθνικισμός και τόσα άλλα σκουπίδια έχουν περάσει σαν οδοστρωτήρας πάνω από τις συνειδήσεις ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας, είναι εξίσου αλήθεια ότι εξακολουθούν να υπάρχουν άνθρωποι ζωντανοί, άνθρωποι αξιοπρεπείς. Όπως έχουμε ξαναπεί, το ζήτημα είναι οι επιμέρους αρνήσεις να συναντηθούν, να οργανωθούν και να γίνουν συλλογικές.

Μακριά από τα διαστρεβλωτικά φώτα των ΜΜΕ, μακριά από κόμματα και νεκροζώντανα θεσμικά όργανα, υπάρχει κόσμος που συναντιέται, οργανώνεται και δρα. Τα Ανεπίκαιρα αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους σαν ένα ελάχιστο κομμάτι του κόσμου αυτού.

Όλα συνεχίζονται...

Ευχαριστούμε την φίλη Εύα Δ. που μας δάνεισε τα σκίτσα της.

